

ZΟΥΛΙΑ

ΔΕΦΤΕΡΟΣ ΠΛΙΚΟΣ⁽¹⁾

Kalé pou Τεράρη.

Ηῆρες στὴν ἔξοχῃ κι ἀπόμενα στὸ Πασίσι δίγως φίλο. Τί δε μὲ γοάρεις; Τὸ παράκαρες πιά. Περίεργη ἀσώστια ποῦ τὴν ἔχεις! τὴ λέες ἀγορούι καὶ γελάς. Κάλλια, ἀντὶς νὰ τὴς βρῇς ὄνομα, νὰ τὴς ἔδρισες γιατούκο. Τέρους ἀλάκαρονς μᾶς κατεβάζεις κι ἄμα εἶναι νὰ γράψῃς γράμμα, η πέννα σου ζειή καὶ τὸ καλαμάρι σου γεμάτο χρυσο. "Εννοισα σου, καλέμου. Μαζί σου θὰ θυμόστω; Καὶ δὲ σὲ ζέρω; Ήσυ προφταίνεις ἐπὶ νὰ μὲ γράψῃς; Ήσυ σ' χρίνουν ζουχία; Είμαι βέβαιος ποῦ στὴν Πόλη καὶ στὴν Ἀθήνα, μάλιστα στὴν Πόλη, ὅλα τὰ περιοδικά, ὅλες οἱ φημεσίδες, ὅλα τὰ τυπογραφεῖα θὰ σὲ ζητῶνται κάτι νὰ τοὺς δώσῃς. Μὴ βλέπης ποῦ σὲ βρίζουν εἶναι αἰλήθεια ποῦ σὲ βρίζουν, ἀδερφέ μου, μὰ σὲ δικηνάζουν κι ὅλας. Τὶ φτειάνεις ἔκει πάτω; Τέθαλες πάλι μὲ κανένα δάσκαλο; Σοῦ βγῆκε πάλις στὴ μέση τὴ Χατζίδησκάλη τοῦ Κόντου, η ζετρύπιωτες ἀστράφνη κανένα ψήνωστο Νεροποντίκι απὸ μέση απὸ τὶς λάσπες; Καμιὰ φορά μου στέλνουν καὶ μένα οἱ βρεκενεζιάρηδες κάτι φυλάκιδες ποῦ σὲ γητούν. "Εγὼ τοὺς τὸ εἴπα· δε μ' ἀρέσουν ἀφτά. Νὰ κοπιάζῃς μέσω νύχτα γιὰ μᾶς καὶ νὰ σὲ λὲν τέτοιες ἀρδίες, δὲν ταιριάζει κ' εἶναι ντοσοπή. "Εσύ δημος, τὸ ζέρω, μήτε τὰ προσέχεις μάτια γυρίζεις νὰ διῆς. Τοσόντις ίστα τὸ δόδιο σου, σὰ νὰ μὴν εἴται οἱ δασκάλοι στὸν κόσμο. Θὰ μελετᾶς πάλι κανένα βιβλίο ποῦ θὰ μᾶς ἀραδιάτης μὲ τὴ σειρά τους γενικά, ἀπρόσωπα ζητήματα τὴς ἐπιστήμης. "Έχεις ξύλικο, Ψυχάρη. Μὴ γολοσπάνγης τοὺς δασκάλους, ἀποκρίσου τους καὶ μὰ φορά. Ηὔρους ἔγαν ἔναν, πές πιὰ καὶ τόνομά τους, δεῖξε στὸν Πέτρο ποῦ μιλεῖ γιὰ δσα μήτε εἶδε στογειόδη του, δεῖξε στὸν Πάσσο ποῦ εἶναι σοριστής καὶ μὲ πονηρούς παιδιακήτικους καμώνεται ποὺς εἴπεις ἔκεινα ποῦ δὲ λέεις, μέτρος τὸ λάθοι του νὰ γραμμήσῃς τὴ μάτι, βάλε μέσα πρασιτοπιστήτες καὶ βρισιές. "Ετσι γαλέρουνται τουλάχιστο οἱ δασκάλοι. Λοτά μόνο γυρέθουν. Ακόμη δὲν τὸ κατάλαβες; Τὶ άλισσος ποῦ εἶσαι! "Εσύ μήτε ζέρεις τόνομά τους.

Μήν κάθεσαι ὅλο καὶ σπουδάζῃς. "Ἄχ! καημένες μου Ψυχάρη, χρῆσε πιὰ καὶ σὺ τὶς μεγάλες τὶς δουλειές, τὴ γλωσσα καὶ τὴ γλωσσολογία. Θέλεις νὰ σὲ πῦ τὴν ἀλήθεια; Δὲν ἀξίουν ὅλα ἀφτά· ἐνα πράκτικα μόνο μᾶζεις η μικρούτσικη, η λίγη μας ἡ ζωή. Πολὺ καλήτερα ἀπὸ μένα στὸ ζήγησε, εἶναι τῶνας χρόνια καὶ χρόνια, ο γέρος μας ὁ Άριστοτέλης. Νὰ νοιώθης πῶς νοιώθεις καὶ νὰ συλλογίσεις πῶς συλλογίσται, ἀφτὸ εἶναι ζωή. Πόνεσε, βασανίσου, δὲν πειράζεις τουλάχιστο ζῆς. Τὶ εἶναι η ἔρτυγία; Μιὰ ἐνέργεια. Φτάνει κάτι νὰ κάμηνς, κάτι νὰ νοιώθης, κάτι νὰ συλλογίσεις καὶ νὰ ζέρῃς πῶς συλλογίσται καὶ πῶς νοιώθεις· τότες ζέζησες, σύνει. Έκει ποῦ πιὰ δὲν εἶναι ἐνέργεια καμιά, ἔκει ποῦ σὲ κατάντηταιν ὅλα ἀδιάφορα, ποῦ γιὰ τίποτις δὲ σὲ μέλει, ἔκει μὴ γυρεύῃς τὸν παράδεισο, ἐν καὶ φάίνεται πατάδεισος νὰ μὴν ἔχῃς ἐννοιες, πίκεσε καὶ καημούς. Κάλλικ τὸν κόλαστη παρὰ τέτοια παράδεισο. Δύσκολο, φίλε μου, νὰ ζῆ μανγι, ἔρημη ἡ Ψυχή· πῶς θέλεις τότες νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ μπῃ σὲ δουλειά, νάγκαπήσῃ η νὰ μισήσῃ; Δὲν ςκουσες τὶ λέεις ο γέρος: «Μονάτη μὲν οὖν γαλεπής ὁ βίος οὐ γάρ οὐδιαν καθ' αὐτὸν ἐνεργεῖν συνεγρύει, μεθ' ἑτέρων δὲ καὶ ποὺς ἀλλους ἔχον.»

"Ισως ἔκεινη τὴν ὥρα εἴταιν καὶ κείνος μόνος. Ζήσεις, καλέ μου, καὶ σὺ μὴ διαβάζῃς πάντα βιβλία· ποστπάθησες νὰ διαβάσῃς λιγάνι καὶ μέστα στὸν καρδιά μας τὶ γράψει. Μήν κλειδώνεσαι στὴ βιβλιοθήκη σου διλημματίς. "Εδγα δέκα, νὰ πάρῃς τὸν άναπτυκό σου. Ήες μας τὰ πάθη ποῦ πανομειες, κουβέντιασσε μὲ τὸν Ψυχή μας, μὴν πολέμεις ὅλο νὰ καταπείσῃς τὸ νοῦ μας. Ψυχή ἔχουμες ο νοῦς σὲ νὰ μὰς λείπῃ ακόμη. "Ἄς κάμοντ τὸ ίδιο κι οι δασκάλοι. "Ἄς ρήξουν τὸν Κόντο κι ἔς κοιτάζουν τὴ ζωή. Δὲ μὲ βλέπεις ἐμένα; "Εσύ, φίλε μου, ζέρεις τὶ ἐπαθει καὶ τὶ είδε. Κι ώς τέσσα τίποτις δὲ λυπούμασι. Οἱ θρες ἔκεινες εἴταιν οι μόνες ώρες τὴς ζωῆς μου.

Δὲν εἴμουν καὶ γώ μὲν φορά σὰν καὶ σένα; Μὲ γνωστες παιδί καὶ μὲ θυμάσκαι. Ορμητικός, γνωνταίς – κ' ἐνα φυλάττιφο! Φυλάττιφο ριμπάτικο, τὶ θες παραπάνω: Νὰ μὲν ζεπεράσῃ κανένας, παντοῦ νὰ φαγει ποιότας στὸν τέχνη καὶ στὸν επιστήμη, κάτι νὰ είμαι, γάκουστη τόνομά μου.

(1) Ιδε σελ. 177.

Τό κεράλι: μου καζάνι· Έδ-αζαν έδεις μέσω ποιά
νά πρωτογήγη! Και δύστου βιβλίκι, μελέτη, γρα-
ψίματα, φωτιά. Τόσα χρόνια μάζωνα, έγγραφα,
διάβλοζα. Και τώρα!...

Διεῖς ἐδωπέρα στὸ σπιτάκι ποῦ νοίκιστα κον-
τὰ κοντά στὸ Παρίσι, διεῖς τί ἡσυχος ποῦ εἶμαι.
Τὸ περιθύρι μου εἶναι ἀνοιχτὸ καὶ κοιτάζω ποῦ
καὶ ποῦ τὸ περιθύρι, γιατὶ ἔχω καὶ περιθύρι.
Τάγερι τὸ χαλεπτικὸ ποῦ φυτῷ μέσα στὰ λου-
λούδια καὶ ποῦ παίζει μαζί μὲ τὰ φίλλα, εἶναι
ἡ μόνη μου γαστά. Τί γλυκεία ποῦ εἶναι ἡ μυρω-
διά του! Έδει ποῦ κάθομαι εἶναι ἵσπιος καὶ μικρὸς
ὅλοδροστη ζέστη γέμισσε τὴν κάμεσό μου. Τὸ πρά-
σινο τὸ χρωτάρι, οἱ τριανταφυλλίες καὶ οἱ μηλιές,
τὸ ποιλὶ ποῦ πηδή καὶ κάμνει σκληρόπατε τὸ
κλαδί, ὁ ἥλιος καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀρτά μ' ἀρέ-
τουν καὶ ἀρτὰ ἔστω τώρα. Ἀρτὰ μ' ἔμαθην τί
εἶναι ἡ ζωὴ ἀρτὰ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ ζωὴ μου εἶται
ἀρτά. Μοῦ θυμιζούν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια καὶ γιὰ
τοῦτο τάχαπο. Ἀρτὰ μ' ἀπόβειναν καὶ ἄλλο τί-
ποτις δεν ἔχω. Σὲ νάδεισκτε ὁ κόσμος μὲ μᾶς.
Ο τοῖχος τοῦ περιθωλιοῦ μου εἶναι χαμηλὸς καὶ
βλέπω πέρα πέρα κάμπους καὶ πρασινάδες. Ο
οὐρανὸς ἀπὸ πάνω μοιάζει σὲ γαλανὴ πεδιάδα
ποῦ κοιμάται. Δὲ γιρέβδω νὰ μάθω ἣν εἶναι που
θενὰ κανένας πλανήτης στὸν οὐρανὸν ακατάτερος
ἀπὸ τὸ δικόμας. Δὲ γιρέβδω νὰ μάθω ἣν ιπάρχει
πουθενά καμιὰ αἰδονικὰ πρασινάδα. Ἐρημος ὁ
κάμπος γιὰ μένα κι ὁ οὐρανὸς ἐρημιά. Ξέρω ποῦ
ἡ ἀγάπη πουθενά πιά δε θὰ καρπώσῃ.

Ολα, φίλεμου, σαν θνετού μὲ φάνονται, οὐκ
σαν παρεχθῆ. Ή τώσκ νὰ γιλάσῃ διάρενδης
καὶ νὰ καταστραφοῦν οἱ κάμπαι, ἢ χρόνια άνδυ-
μη νὰ βραστάζουν, τὸ ἴδιο δέν εἴναι; Πάντα μιᾶ
μέρεξ θὰ γκθούν. Καὶ δὲν εξίζει νὰ καπάξῃ. Το
γέρι νὰ κουνήσω, ένα βήμα νὰ κάμω, νὰ πάρω
γκοτί καὶ νὰ γράψω, οὐκ μ' ἔσχουνται σαν πασχ-
θῆ. Δεν είμαστε ολοιμής σαν πασχθῆ; Γεν-
νηθήκες, ζήσετε, πέθανετε. Καὶ τι βγάλνει;

Κάθουμικι στη φωλιάμου και συλλογισμού. Τόσο μὲς φτάνει. Έδω καύτο δὲν ξανίζει, παρά τὰ δέντρα πού ψιθυρίζουν. Και κοντά κοντά, μόδια μισή θάξ βιάστηκε, τούχει, φωνάζει, βράζει τὸ Πάρις. Ηγγάνει και γάρ κάποτες νὰ διδῷ, τούχει μὲ τοὺς ἄλλους, και μάνη μάνη γυρίζει πάλια σπίτι μὲ τὸ βαπτοράκι ποῦ κατεβαίνει τὸν ποταμό. Τέτοιας κ' η Ζωή μου. "Εργούμει αὐτὸς τὰ πανηγύρια κι ἀπ' τὰ χαρές και νὰ ποῦ βρέθηκε μὲ αὐτὸς δηλουράνγας σταύροντα τὸ σπαλίζει.

Κατοικοῦσα πελάτη λαρυγγός τὸ εἶγχ γρίπει ἡ
ἰδίος. Ἐβολὰ μέσαν πλούσιη καὶ θρασύρωτή, ἔντο-
λα γριπές ἐλπίδες καὶ μάνταλο γριπού. Ἐβολὰ
μέτρη δὲ τὸ εἶγχ. Δεν εἴτενε μάρκυρο τὸ παλάτι,
οὔτε σίδερο οὔτε ξύλο. (Οἱ κάρπαρες, οἱ σκάλες,
τὰ ντουζάρικα, τὰ πατώματα καὶ τὰ ταβάνια)

είτεν ψυχή, μιὰ ψυχή ποῦ τὰ γέμιζε ολα. Εἶχε φτειάξει τὸ βασιλικόν τοῦ παλάτι μὲ τὴν ψυχή της. "Αξαρνα γκρέμησε τὸ παλάτι καὶ τώρα είναι απέραντη ἡ μοναξιὰ γύρω γύρω. Τί νὰ παραπονεθῶ; Δὲν παραπονοῦμαι. Τί φοβοῦμαι; Κανένα μεγαλήτερο κακό; Δὲν μπορεῖ πιὰ τίποτις νά με τύχῃ. "Επειδὴ τώρα τὸ πήδι φρέσορδ διατύχημα τῆς ζωῆς μου καὶ ξέρω ποιὸ είναι. Δὲ βασινίζουμαι· δὲν τυχεννοῦμαι. Είμαι ησυχός· οὐ ἀπελπισμένος.

Ἐπερσεπέ νὰ γίνη, ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσα.
Μὴ μὲ λές θυμως, τώρα ποῦ ἔγινε, τώρα ποῦ τὸ
θέλησα, ποῦ τοκυμχι ὁ ἕδιος, μὴ μὲ λές πως τὴ
μετάνοιοσα καὶ ποῦ γὰρ τοῦτο εἴμαι ἀπελπισμέ-
νος. Ἐγὼ φταίω ποῦ ἔγραψα ἀρτή τὴ λέξην ἄλλη
δὲ βρίσκω καὶ γιὰ νὰ μὲ καταλάβης, ἐπρεπε κα-
μιὰ ἄλλη. Ἀπελπισμένη καρδιὰ είναι· η καρδιὰ
ἐκεινοῦ ποῦ τὸ πάθος, κανένα τρομερό, ἔγραψε πά-
θος τοῦ μανίζει τὰ σωθικά του. Λές πως ἔχει
μέστη του φωνιὰ καὶ θέλει νὰ ξεπαύσῃ, σὰν τὸ
πυρωμένο τὸ βουνό, ποῦ τὸ τρέμει καὶ τὸ δαιμο-
νίζει μιὰ φλόγα, ὥςπου νὰ βγῇ δέσμω, νὰ γυθῇ,
γιατὶ πρέπει νὰ ξεθυμάνη, γιατὶ καὶ ὁ ἀπελπι-
σμένος ἄλλη ἐλπίδα δὲν ἔχει νὰ γλυτώσῃ, παρὰ
νὰ σπείρῃ διεθέρο καὶ χαμένη, ἀφοῦ στὸ βόθο τῆς
Φυγῆς του θρέφει τὴν κάλαση ποῦ θὰ τὸν πνίξῃ.
Εἴμαι καὶ γὰρ δίγως ἐλπίδα· μὲ κοίταζε τὸ βου-
νό, δῆλο ὅταν ἀστραπούσιολῷ καὶ μουγγρίζει, διέζετο
ὅταν πέρασαν αἰῶνες κ' ἡσύχασε πιά. Ἔσθητε
τὸ καμίνι· λίγο λίγο σταύθηκε καὶ πάκωσε τὸ

χρῆματα· ή τρύπα ή ἀνακυμένη ποσὶ βροντοῦσι, ἐκκα-
μες πάτο βαθὺς κάτω στὴ γῆς καὶ δὲ σκλέβει. Σώ-
πασσον ὅλα. Λπὸ τὰ σύννεψα ἀπάνω πέφτουν πέ-
ρπτουν οἱ βρογχὲς κάθε μέσα. Λυεθαίνουν τὰ νερά
καὶ ξεπλένουνται σιγῇ σιγῇ σὰ γαλήνη. Η λύ-
πη η δική μου μοιάζει με τὴ λίμνη ποῦ κοιμά-
ται μέσα στὸ βουνό, μακριά στὴ μοναχιά, πα-
ρειτημένη, ποῦ ἀνέμοι κι ἀνεμοσάλες δὲν τὴν
κοιλοῦνται. Μήτε χρήστο μήτε λοιπούδι στὴν ἄκοη
της δὲν φυτρώνει· γύρω γύρω, σὰ στεφάνη, ισια
μὲ τὴν κορά τοῦ βουνοῦ. Βανάχαν τὰ κυπαρίσσια

και σκεπάζουν τὸν οὐρανό. Εἶναι ἀτάσχη και κούκλας εἶναι μάδης η θεριά της. Τὰ κύματά της δὲν ἔφεζουν καὶ θλιψή παντοτείνη φωλιάζει μέστι στὸν ἴσκιο ποῦ τὴν γεμίζει. Ποτές ο ἥλιος δὲ οὐ τὴν παρηγοράσῃ.

Παρηγορικὸς δὲν ἔχει τὸ ζωὴν μου, μάλιστα πόνος δὲ μὲ τρελλαῖνει, δὲ γυπτῶ τὰ στήθια μου, δὲ φωνάζω. Μήτι στιγμὴ, ἐνώ δέρτεσθαι τὰς στιγμῆς,

ούμιτα και για πός θα γράψω τὰ λογικά μου
Δεν είμουν οικοις ποτέσσες σάν τη κακούνι ἐκείνο-
ίμουν πάντοτες σάν τη λίμνη. Μήτε ἀπελπισθ
έσσει μήτε ἀπελπισχεί πός υὰ στὴ πό; Είναι
ποι μεγάλο τη κακόμου και γιατρεύει δὲν ξέσι.
Είναι ἀπελπισιά.

（註）此處「中華人民共和國」之名稱，係指中國人民民主專政之政府而言。

οῦ οἱ δασκάλοι σὲ πολεμοῦν, τὸ στομάχι σου
ναι: γερὸ κι ἀπὸ τέτοιῃ δὲ νοιῶθεις. Μήτε ἀπελ-
εικά μήτε ἀνελπισιὰ δὲ σου ἡρθε ποτές σου καὶ
ἀ τούτῳ καμιὰ φορὰ ἀπορεῖς μ' ὅσα σου γράφω,
δίνεις στὰ λόγια μου ἔνα νόημα ποῦ δὲν ἔχουν,
οὐ δέν μπορεῖ νέχουν. "Αλλος εἶναι ὁ κακηός μου
κι! εἶναι αἰλίθεια παντρέρτυνε, τὸν πῆρε να!'
ναι αἰλίθεια ποῦ συγκὺ με φαίνεται τὰ νῆγινε
οτάμι: ἡ ψυχὴ μου, σὰ νὰ βράχηκες ἀπὸ τὰ
λάκυατα. Να! μὰ μὴ λές πως εἶναι ζούλικ. 'Η

φύλικα, φύλε μου, είναι μιά καταγγική πού κυλέσει μέσα της δίχως νὰ βλέπης πώλ τί σου γίνεται, πού κάθε ώρα φοβάσται, πού τοξέμεις νὰ μάρεις κι ὅλο γυρέσεις νὰ μάζης, πού δὲ θέλεις απάτι νὰ Τὴν κοιτάξῃ κι ανέμου φυσικατικά νὰ τὴν ἀγγιτήξῃ, πού σὲ πιάνεις φρίκη μήπως σε ξεσάσῃ μιὰ στιγμή, πού ήσυχα δὲ βοσκεῖς, γιατὶ δέρεις πῶς η ζωὴ είναι λίγη, γιατὶ είναι ἀπέραντος ὁ πόθος τῆς φυγῆς καὶ δὲ χρωταίνει, γιατὶ λακ μιὰς ἀπογκιρεστοῦν, οὐλα ἔννα μιὰς αρίνουν, καὶ πού τὰ ζητοῦμες κλίνουν ὅλα, γιατὶ ἔμα σὲ τὴν μιὰ γυναῖκα πῶς σ' ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγκατηστῇ ἐσύ μὲ τὸ χτύπημα τῆς καρδιᾶς σου, ἀριστεὶς η μεγάλη ταραχή, ξεφυτρώνουν οἱ ὑποψίες, κιάζεσσοι μὲ τὸ παραμικρό, μὲ τὸ πιὸ ἀσημακτοράκικ, δὲν μπορεῖς νὰ γλυτωθῆς ἀπὸ τὸν καμάρο, ὅχι τάχατις πῶς τὴν ἔχεις ἀπιστη ἐκείνη, για πῶς ἀλλίθεια σε γελά, μιὰ γυρέσεις μιὰ ἀγάπη σου ὁ κόσμος δὲ θὰ στὴν δίωσῃ, μιὰ ατέλειωτη γάπη, μιὰ ἀγάπη ἀκέρια καὶ παντοτεινή, ποὺ ὑννερῷ δὲν τὴν είδε, πού τίποτις δὲν τὴν λιγοτέρει, μιὰ ἀγάπη ποὺ κάθε λογισμὸς είναι δίδις σου, πού μήτε ἡ ὄμορφιὰ τούρανού μήτε τῆς νοιξῆς τὰ γάδια δὲν είναι ἔξια νὰ μαγέψουν τὴν ανάκριση κόρη, νὰ τῆς βάλουν, ἔξι είναι καὶ μιὰ στιγμή, ἔλλη ιδέα στὸ νοῦ της, ἔλλη γκρά, ζένη ασά στὸν φυγὴ της, μιὰ ἀγάπη ποῦ, θέλει δὲ ἔλει, νὰ μὴν μποσέστη νὰ σὲ γελάσῃ καὶ μ' ἀφτὶ δὲ φύλλο ποῦ παίξει καὶ μὲ τὸ φῶς ἀφτὸ ποῦ σύζεις τὸ πρόσωπό της, μιὰ ἀγάπη ποῦ πρέπει καὶ είναι ὅλη μόνο γιὰ σένα, νὰ τὴν βαστάξῃ, νὰ τὴν φυλάξῃ πλάγια σου κάθε ώρα, σὰν τὸ βαλάριογερο τούν κρύψεις τὸ μάλλικα του, για νὰ μὴν τὸ λειώση κι ὁ ηλιός ὁ ιδιαῖς.

Ἐγώ ἔχω τὸ θησαυρὸν μου καὶ δὲ θὰ τὸν
ἀνακρίσω. Δέν μπορῶ μάτις νὰ τὸν κρύψω μάτις
όλη λοιλέσω. Ναι! Θέλησαι καὶ γὰρ αγάπη παν-
τοτεινή, μηρυκδική καὶ γεμάτη. Ξέρω σμούς, εὐχ

τα τώρα πάντα δεν είτενε για μένα. Δε μα γέλασε, δε μα είπε, έκεινη τη βραδιά, πάντα μ' αγαπούσε. Τι νά φοβήθω; Γιάχ νά φοβήσαι, πάξπαι ή νά σ' αχαπάχ ή τουλάχιστο νά σ' άλλο. Τέσσαρα σύρη δεν την είχα δεν υπονοείς φερτιά από το στόμα της νά βγή! Κλαίω τώρα μοναχής μου. Ο πάνος μου είναι πικαρός είναι η ψυχή πληγωμένη. Μα δεν τη συλλογίστηκα μπτέ να γδιασ-

μήτε νὰ σκοτώσω. Μη σὲ μέλη. Ὁθέλλας δὲ
καὶ δὲ θὰ γίνεται.

Οθέλλος ! Γιατί μὲ μιλεῖς ὅλο γιὰ τὸν Ὀθέλλον ; Σὲ φαίνεται καὶ τόσο ζουλιάρης ὁ Ὀθέλλος πὲ πῶ, δὲν τὸν ἔχει γιὰ πολὺ ζουλιάρη. Ὁ ζουλιάρης, κι ἀπὸ παιδὶ θὰ τὸν καταλάβῃς πῶς εἶναι οὐαρηρός. Ἐκεῖνος ἀπαρχῆς δὲ ζουλέθεις καὶ στοιχεῖς πάξει ἡ ζουλιάρη δὲν τοῦ ἀπόμεινε υποψίαν πάχη. Είταν περαστικὴ τὸ κακότου. Γιὰ νὰ κομισθῇ, ἐπρεπε νάρθη Ἑννας τρίτος νὰ τοῦ βάλῃ λόγον.

"Ἐπειτα, τί θέλεις ; Εἴναι καὶ παντρεμένη;

Τὴν ἀγάπη του ἡ τὴν τιμὴ του φοβάται να τηρήσῃ ; Ἀν εἴναι φιλότυμο, τέ μης πειράζει ἔμπειδος σὲ λέει πῶς μίσος δὲν ἔχει καὶ ποτέ τις μόνο νὰ πεθάνῃ ἔντυμος. Μήν κοιτάζῃ κατεβάζει μιὰ φορά τὴς Δεσδεμόνας καὶ τούτης θεωρεῖ λόγια—έμει; τουλάχιστο τὰ διάλεκτα, γιατὶ ἐκεῖ ποῦ μιλεῖ ἑγγλέζικα ποτῆς, βάλαμε λέξεις ἀρχαῖες· μήν κοιτάζῃ εἰνε σᾶν τὸ μπακίζει ή θωριά του. Μάθρος δὲν είναι. Είναι λόρδος καὶ δὲν τὸ σηκώνει ἡ ἀφεντική του νὰ δώσῃ ἡ μιλέντη σὲ κανένα μοσφονιτήλι δικότου. Ἀγ ! ἐκεῖνο τὸ μαντίλι ! Να είταν τὸ μαντίλι, δὲ θὰ είταν κ' ἡ ζουλιάρη.

Τὰ φέρνει ὅλα ἔνα περιστατικὸ ποῦ μπορεῖς καὶ νὰ μὴν ὑπάρξῃ δὲν τὰ φέρνει τὸ πρόσωπο. Ἐμεῖς τὰ περιστατικὰ τὰ φτειάνουμε μόνο μας, μὲ τὴν ψυχὴν μας, τὰ φέρνουμε, δὲ μᾶλλον οὐνούμε· φτάνεις γάκούσουμε μιὰ λέξη κι ἀνάποδα μεριμνεῖς. Ἐκεῖνος μὲ μιᾶς δὲ γίνεται θεριθόλος θέλει ὥρια νὰ θυμῷσῃ πρέπει πρῶτα να συλλογιστῇ. Γραικικὰ αἷμα δὲν ἔχει. Νὰ μη πειράζῃ ὁ λόγος μου, ἐσὺ ποῦ ταΐριαζες, στὴν αρρώστηλη ἄπαντα, τὸ Σακισπεῖρο μὲ τοὺς Ἀράδες, μὲ τὸ κάτω κάτω ὁ Σακισπεῖρος εἶναι ξένος. Τι θὰ τὸν κάμουμε έμεις; Μπορεῖς να λέντρας νὰ είναις ἔτσι τὰ πράματα καὶ να τηρεῖς τὴν Γιάγο τὸν ζουλιάρην. Μὲ τί λές καὶ σύντομος κι ἔν σίναις ἡ καρδιὰ μας, μικρὴ μεγάλη, καὶ κακή, δὲν τὸ νομίζεις πιὸ σωστὸ γιὰ τὴν ζωὴν μας, νὰ μεταρρυζούμε στὴ γλώσσα μας τὴν φράση τὴ δική μας πασχὴ τῶν ἀλλωνῶν τὴν καρδιὰν ; Ἐμεῖς ζουλέθουμε μοναχοὶ μας· δὲν ἔχουμε τὴν τοὺς Γιάγους, κι ἔν σιγουρούνταν κανένας για τὸν γάλλο τὸν μας πῆ τίποτις, πρῶτα πρῶτα θεωρούμε υποψία καὶ θὰ ζουλέθαμε γιὰ τὸ Γιάγο τὸν ιδίο, μήν κάτι τρέχη. Η ἀγάπη μας γίνεται μέστα μας Γιάγος.

Μήτε τρικυμία μήτε θύσιος κανένας με τα
είαι μήτε κανένα μῆσος μὲ θεῖζει. Λέξεις ἀλιτυ-
την, που μὲ περιχώνει τὴν ψυχή, μ' ἔρχεται ὁ
τὸν τὴν συλλογισμού με. Πόστο τὴν ἀγωπό! Δὲν το-
πάσαι τὴ Μορφίτα μὲ τὰ μάθητα της; τὰ μαθητικά,
μὲ τὰ ητογά τὰ μάτια, μὲ τὸ σοθικό, τὸ
ακόλη πρόσωπό της, μὲ τὰθη της τὰ γείλια, τα-
λαχεινή, τη σιγαλοπεσπάτητη κάρη; Τὸ ἄμε-

χάνερτη, τί ἀπονήρεφτη ποσι είταν. τί οὐράνικα καλοσύνη ποι τὴν εἰχε! Καὶ τὴν ὥρα εἰκείνη ποιόλα μὲ τὰ εἴπε, ἔξερε ἀκόμη νὰ μαλλακώσῃ, νὰ χαρέψῃ τὸν πόνο μου τρυφερά. Πάντα τὸ βλέπω εἰκείνο τὸ νησί, τὸ νησί μας ἐκεὶ κάτω, ποιούρζει μὲ τὶς γαλίες καὶ ποι λαμποκοπή μὲ τὸν ηλιό. Δὲ θὰ μὲ πάη, δὲ θὰ μὲ φέση πιὰ στὴν Ποργκπο τὸ βαπτήρι; Δὲ θανεῖν πάλε στὸν "Αη Γιάργη; "Αγ! φίλε μου, πέντε χρόνια ποι δὲν τὴν είδα τὴ Μοιρίτα. Νὰ μὴν τὴν ξαναδιν καὶ ποτές μου! "Ισως κάλλια ποι ζῷ, ίσως κάλλια νὰ μὴν πεθάνω, γιὰ νὰ γίνη κιάρτη καρμάλ μέρα.

Κάθεται πλάγιους ἡ Μοιρίτα, ὅταν καθίσω, περπατεῖ μαζίους, ὅταν περπατῶ. Ἡ Μοιρίτα, παντοῦ ἡ Μοιρίτα. Κάποτες μὲ φαίνεται σὰ νὰ μὴν είμαι πιὰ τίποτις ἑγώ, σὰ νὰ μὴν ὑπάργυρη ἡ ἴδιος, σὰ νὰ είταν ὅλο μέστια μου ἐκείνη, σὰ νᾶγινε νοῦς μου, αλιά μου, κίσκαλό μου καὶ ψυχή τῆς ψυχῆς μου. Ενα λόγο νὰ πᾶ ακούω τὴ φωνή της, ένα κούνημα νὰ κάμω εἶναι κούνημά της, νὰ γυρίσω νὰ διω, μὲ τὰ μάτια της βλέπω. Δέζο, ζῇ ἐκείνη. Μιὰ στιγμὴ νὰ φύγη, νὰ μὴν τὴν ἔχω μέστια μου σὰν ποι τὴν ἔχω, μὰ στιγμὴ νὰ τὴν ξεχάσω, εἶναι σὰ νὰ ξεγνούμενον δὲ ἴδιος. Καμία φορά, ὅταν πάν κέρχουνται οἱ λογισμοί, ὅταν περνά ἡ μέρα καὶ δὲν μπορῶ ἄλλο νὰ θυμηθῶ περὰ τὴν ὥρα εἰκείνη ποι τὴν ἀπογκιρέτησα, ὅταν τὸ βλέπω ποι μ' ἀπογκιρετὴ καὶ δὲ μοῦ βγαίνει δὲ γοιαστής ἀπὸ τὴν καστίδι καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ, τότες μὲ φάνεται πῶς πάλε μ' ἀφίνει καὶ μὲ μιὰς θολοσκεπάζεται δὲ κόσμος... Τὸ νοιούμενο ποὺς τὴν ἀγαπῶ σὰν καὶ πρότα καὶ τὸ νοιούμενο ποὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ κάμω γυρίς τὴ Μοιρίτα.

"Ἄδικη μὲ μαλλώνεις μὲ λυπήσκει ποι πονᾶ καὶ μὲ λὲς ποὺς ἑγὸν φτάσω, ποὺς δὲν ἐπρεπε νὰ φύγω, ποὺς είταν πιὸ φρόνιμο νὰ τὴν πάρω γυναῖκα. Ξέσω γιατὶ μὲ μιλεῖς ἔστοι στὰ γάλια ποιού βρέσκουμε, μέστια στὴν ἀσάλευτη θλίψη ποιού μὲ πλακάνει, στογάζεσκει καὶ σὺ ποὺς δὲι κι ἔν είταν, πιὸ διαστογήσμένος, πιὸ κακοϊδίζικος δὲ θὰ είμουν περὰ τῶν. Κατάλαβες, φίλε μου, ἔν καὶ γωρατέρω μαζί σου καὶ γελῶ, ἔν καὶ σοῦ γράφω ποὺς ἀγκαπῶ τὸ καλοκαίρι, γιατὶ μὲ θυμίζει τὰ χρόνια τὰ παλιά, δὲ ποὺς μ' ἀφέσσουν ἀκόμη τὰ λευκόδια, γιατὶ μὲ θυμίζουν τὴν μυρωδία της, κατάλαβες ποι τέτοια χαρά, χαρὰ δὲν είναι καὶ ποι γάθηκε, ποι πάρει ἡ ζωὴ μου. Σὲ βεβηκόνω ποὺς δὲν μποροῦσκα νὰ μείνω, ἔν καὶ τὸ τοκεύοντας ἡ κανένη ποιού είταν ἡμέσην πάντα, χρούμενη καὶ συμαζωμένη. Τὶ είχε τὸ παιδί μου, τὶ τοῦ ἔτος κανένα διυτικούντο κακό, γιὰ νὰ κλαίνη, εκείνη ποι είταν ἡμέσην πάντα, χρούμενη καὶ συμαζωμένη. Τὶ είχε τὸ παιδί μου, τὶ τοῦ ἔτος καὶ δὲ μ' ἔδειγτε πιὰ σὰν καὶ πειδτα τὸ σοβαρτόν, τὸ γλυκοσιλαγισμένο πρόσωπό του ποι γκρογελούσε; Φοβήθηκε καὶ καρδιογυπούσκει. Μ' ἔδωσε τὸ γράμμα καὶ δὲ θέλησα νὰ τὸ διαβάσω, νὰ μὴ θάξῃ ποὺς δὲν τὴν πιστέω, ἐκείνη μὲ πᾶ τὶ είχε μέστια. Μὲ κοίταξε καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ γέροντι καὶ ἀνεβήκαμε λιγάκι καὶ πήγαμε νὰ καθίσουμε ἐκεὶ ἀπάνω, στὴ θάλασσα μπροστά.

Μὲ θυμόνης μαζί της ἐκείνη δὲ ωταίσι. Μὴν τὴν κατηγορεῖ, μὴν τὴ λὲς ἀπιστη. Είσαι φίλος μου, γνωρίζεις τὴ βάσκανόμου καὶ γιὰ τοῦτο τὴν κατηκούσιες καὶ δὲν μπορεῖς νὰ της τὸ συγχρέσης. "Λη τὴν "Αη Γεώργη, ψηλά, βλέπαμε λίγο πατέκει τὸν κατέρροφο μὲ τὶς περκίες ισικ μὲ τὴ γκαλό, καὶ πέρα πέρα τὰ κύματα ποι γκάλιζει

καὶ φωτοβούλουσκεν. "Ο ηλιός μὲ τὶς ἀχτίδες του τὰ περεγεῦσε, τὰ γέμιζε φλόγες, τάκχανε πυρκαϊά· λές πῶς ἔπεφτε νὰ ξαπλωθῇ στὸ πέλαγος απάνω καὶ πῶς τὸ πέλαγος είχε γίνη κανένας ηλιός γιγαντωμένος. Λαμποκοπούσκεν καὶ τότες τὰ νερά· τὰ συγχοτηραύσκεμε καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὴν ηθελή ἀπὸ μικρή. Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις κατί νὰ μὲ κρύψῃ. "Η καπημένη! Σκυμένο είταν τὸ πρόσωπο της λυπητερὸ κοίταξε κάτω στὸ γλύμα καὶ δὲ μ' ἔθλεπε. "Αρχι βοέθηκα κοντά της, σηκώθηκε. "— "Αγ! Πάλμο μου ἐσύ είσαι; "Ελα, ἔλα νὰ σὲ μιλήσω. Καλὴ ποὺ ἔρχεσαι! "Ελα νὰ σὲ δείξω ἔνα γράμμα ποι μ' ἔρεραν τὸ πρωτ, σήμερα τὸ πρωτ. Δὲν ζέρω τέ μοῦ γίνεται. "Εγώ ζάλη. Δὲν ἐπρεπε νὰ τὸ διαβάσω ἀφτὸ τὸ γράμμα. "Ασκημάχ εἴκαμε ποι τὸ διάβαστα καὶ θέλω νὰ μὲ μαλλώσης. "Αγ! Πάλμο, νὰ λυπηθῆς τὴν κακόμοιρή σου τὴ Μοιρίτα!"

Μὲ τάλεγε μ' ἔναν τρόπο ποι μὲ ζαγίζει τὴν καρδιά, μόνο ποι τὸ θυμούμενο. "Αργιζαν πάλε νὰ βρέχουνται τὰ μάγουλά της. Πλές νὰ τὴν ἀφήσω νὰ κλαίνη. "Ο μεγαλήτερος μου ὁ κακημὸς είταν δὲ γοιαστής της. "Ηθελα νὰ μοιάζω ἡ ζωὴ της μὲ τὴ ησυχίη τὴν ἀκρογιαλίκη ποι καιμάται μέστια στὰ λιμάνια. Προσπαθοῦσα νὰ στρέσω καὶ τὸν χαμό, νὰ μαλλακώσω καὶ τὸ γλύμα. Μήπως μποροῦσα νὰ τὸ βλέπω πικραμένη, φραγκιωμένη, καὶ νὰ μὴν τὴς γλυκάνω τὴν ψυχὴ μ' ἔνα λόγο; Πιέπει νὰ τὴς ἐπετε κανένα διυτικούντο κακό, γιὰ νὰ κλαίνη, εκείνη ποι είταν ἡμέσην πάντα, χρούμενη καὶ συμαζωμένη. Τὶ είχε τὸ παιδί μου, τὶ τοῦ ἔτος καὶ δὲ μ' ἔδειγτε πιὰ σὰν καὶ πειδτα τὸ σοβαρτόν, τὸ γλυκοσιλαγισμένο πρόσωπό του ποι γκρογελούσε; Φοβήθηκε καὶ καρδιογυπούσκει. Μ' ἔδωσε τὸ γράμμα καὶ δὲ θέλησα νὰ τὸ διαβάσω, δὲν τὴν αγαπῶ, λίγο πατέκει τὸν κατέρροφο μὲ την ηλιότητα. Λέγαμε καὶ ξαναλέγαμε πάντα τὴ ίδια.

— "Οχι! Οχι! Μὴν πῆς τέτοια λέξη, μὴν πῆς πῶς τὸν ἀγκαπῶ. Δὲ θέλω νὰ τὸν ἀγκαπῶ, δὲν πρέπει νὰ τὸν αγαπῶ. "Εσύ έχεις τὸ λόγο μου, έσένα θὰ πάρω. Λυπούμαι ποι διάβασα τὸ γράμμα καὶ ντρέπομεντι τὸν καρδιά. "Αγ! γιατὶ νὰ στὸ δώσω; Μὰ μπορῶ καὶ νὰ σὲ κρύψω τίποτις; "Εσύ είσαι φίλος μου, ναι! δὲ καλήτερος μου φίλος είσαι σύ· ἀπὸ παιδί σὲ γνωρίζω καὶ σ' αγκαπῶ· έχω θάξης, έχω ἐμπιστούσην μαζί σου καὶ γιὰ τοῦτο ἔτοστας μέστια νὰ σὲ δείξω καὶ τὸ γράμμα καὶ τὰ κλάματά μου. Δὲν ζέρω γιατὶ λέγαμε λιγάκις μὲ τὴ γκαλόψη καὶ ξέλαψα. Δὲ θέλω θμίως νὰ μὲ λές-

πῶς τὸν ἀγκαπῶ καὶ πῶς τὸ κατάλαβα τόσα ποι τὸ γράφεις ἐκείνος. Θυμάσκει ποι μόλις τὸν ἔβλεπα· δὲ μὲ μιλῆσε στὴ ζωὴ του· ἔφενγε, τραβιούνταν απάνω καὶ πῶς τὸ πέλαγος είχε γίνη κανένας ηλιός γιγαντωμένος. Λαμποκοπούσκεν καὶ τότες τὰ νερά· τὰ συγχοτηραύσκεμε καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή από τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είναι διστυγμένος, πῶς τὸν πῆρε ὁ καπηλός, καὶ φοβήθηκα μήπως ἑγὼ φτάσω, μήπως τοῦ ἐδωσα αφορμή— καὶ δὲν ταιριάζει. Μὰ πῶς είναι δυνατὸ τοῦ είπα ποτές μου δύο λόγια; Δὲ γίνεται νὰ πεθάνη γιὰ μένα κι ούτε μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Νὰ τὰ ξεχάσουμε αφτά, νὰ τὰ ξεχάσης ὅπως καὶ γάλη μέρα στὸν καρδιά μου ἔννοιαθε, σαν τὴν αἴγη, ἀγάπη καινούσια νὰ γράζῃ. Είταν ἡ Μοιρίτα χαλίουμε τὰρσα πῶς γύρεβε τάχατις καὶ τότες. Είταν πιὰ αὔραβωντικιά μου. "Απὸ μικρή τὴν ἀγαπούσκεν τὸν ηθελητή της· Είμουν ἀγόρι, τὸ θυμάσκει, καὶ σὲ μιλοῦσα γιὰ τὴ Μοιρίτα. "Αρχι ξένια χάντρας, πήγα νὰ τη ζητήσω. "Εκλαψά, γιατὶ λέσι πῶς είν

μακριά. Τί σὲ πειράζει τώρα νὰ στὸ πᾶ; Δὲν μπορῶ πιὰ κρυφό νὰ τὸ βρετάζω. "Επρεπε νὰ μάχης; πῶς είναι κάπου στὴν ζένη γιας θένας που λιγάθηκε γιὰ σένα; αχ! μή με βιωτάξε τί θά γίνω."

Βασιλεύει δὲ ήλιος καὶ τὰ νερά, σὰν πληγωμένη, αντανακλοῦσαν ἐκεὶ κάτω τὸν κόκκινό του τὸ δίσκο. "Εμοιάζε η θύλασσα λυπημένη καὶ λίγο λίγο προχωροῦσε τὸ σκοτάδι, νὰ τὴν πλακώσῃ δὲ οὐράνις εἰχε θλίψη κ' ή καρδιάμου βαριοπονοῦσε. Γονάτισα μπροστάτης καὶ τῆς ἔπιασα τὸ γέρο καὶ τῆς εἶπα.

"— Μοιρίτα μου, ἐστὶ ζωή μου, μὴν τυραννιέσσαι. Δὲν τὸ φταίς ἐστὶ ποῦ πονῶ τὸ φταίσι ή λιγάπτη ποῦ σ' ἔχω. Μοιρίτα μου, παιδί μου, ναὶ! σὰν παιδί μου σ' ἄγαπα."

Κι απὸ τὰ μάρρα της, ἀπὸ τὰ γλυκά της τὰ μάτια, στὸ χέρι μου ἀπάνω, ἔπεισε ἐνα δάκρυ. Καὶ ἡπιά ἐκεῖνο τὸ δάκρυ καὶ τόχῳ πάντα μίτα στὴν ψυχή μου.

Μιλοῦσε κ' ἔλεγε ἐκεῖνο τὸ δάκρυ: «Πάσι οἱ ήλιοις πάσι η ἐλπίδα.»

Κατεβάνει μαζί. Περπατούσαμε πλάγι πλάγι για σιγά, σὰ διὸ φίλοι. Φτάξαμε σπίτι μὲ τὴ νύχτα. Τὸ πρώτη πήρα τὴ βασιόδιο, ἀνέβηκα στὸ Σταθερόδρομο, ἔτρεξα στοῦ Παβλῆ. Εἶταν πιὰ φεγγάτος. Ἀμέσως πῆγα στὸ Γαλατᾶ, ποῦ μπαρκαρίζουνταν, καὶ τὴν ἔφερα πίσω. «Νὰ μὴ φύγης, νὰ μείνης!» Καὶ φιληθήκαμε καὶ σριγχαγκαλιαστήκαμε. Μίλησα οἱ ίδιοις τῆς μπτέρας της καὶ τάξιαξα ὅλα... Καὶ τὴν πήρε καὶ τὸν πήρε.

Γράφεμε, γράφεμε, καλέμου. Έχω ἀνάγκη νὰ μὲ γράψης. Έγινα σὰν τὸ νεκροθάρτη θεύκψ τὴ χαρά μου. θεύκψ καὶ τὸν Πάλμο μαζί. Είμαι τιμάντα χρονῶ παλληκάρι καὶ αὐτὸς μὲ φαίνεται πῶς μὲ πλάκωσαν τὰ γεράματα. Μὴ νομίζεις θύμως πῶς ζάλασα στὸ νοῦ μου νὰ πεθάνω. Μεκάρι νὰ εἴταν κι ἔλλη ζωή, γιὰ νὰ τὴ θυμοῦμαι. Ή παρηγοριά μου είναι ποῦ τὸ θυμοῦμαι. Κάποτες μ', ἔρχεται σὰ νὰ κατεβαίνω κάτω βυθία, δὲν ζέρω ποῦ, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ κι οἱ κατήφορος είναι μιὰ γλύκα, σὰ βελοῦδο μαλλικός. στράφεται οἱ ήλιοις καὶ πλέω στις ἀχτίδες του μέσαν. ὅλα τὰ ζεχγῷ, βλέπω μόνο τὸ Μοιρίτα καὶ θαξίδι πῶς βυθίζουμαι, ἀγάλικας ἀγάλικας, σὲ καμιὰ κάννους γεμάτη φράς, θαξίδι πῶς ζηνούγει μπροστά μου κανένας ήσυχος, ήλιος ιδρός τόπος, ήλιολουσμένος, ποῦ δὲν πονεῖ ο καρδιά μου. Τέτοις πιὰ τίποτις δὲ συλλογισμούς, τίποτις δὲ νοιώθω, δὲ ζῶ, θυμοῦμαι τὴ Μοιρίτα

Ίσως οὕτω καμιὰ ὥρα νὰ σὲ διὸ ἐκεὶ κάτω, νὰ διὸ καὶ λίγη θάλασσα. Γὴν ἀποθύμησα. Μὰ ζέσεις ποῦ δὲ μ' ἀρέσεις καὶ πολὺ πολὺ νὰ ταλένω. Είναι καὶ κάμποσο μακριά. Κάλλια νὰ μείνω ἑδῶ ποῦ καταστάληξα. Γράψε με, στέλε με κανένα βιβλίο νόστιμο, μίλησέ με, τὰ θέλεις, καὶ γιὰ γλωσσολογίας καὶ γιὰ γλώσσα. Μή μὲ λές θύμως νὰ

μποῦ καὶ γάλι μέστα στὸ χορό, νὰ κάμιο ἡ νὰ τυπώσω τίποτις, δὲς είναι κι απὸ τὰ παλιά μου. Είχα καὶ γάλι μέστα δὺν τρεῖς ίδεσις ίσως μποροῦσα κάτι νὰ κατορθώσω. Δὲ μὲ στρέγει πια. Σταρίνια ἐσένα. Φαντάζεσαι, φίλε μου, ποῦ κατάντησα χροῦ καὶ γιὰ τὴ γλώσσα δὲ μὲ μέλει. Κάπου μ' ἔργεται καὶ μένα νὰ τοὺς πᾶν τίποτις, νὰ διασκεδάσης ἔπειτα βιωσύμαι. Ποέπει καμιὰ μέρον καὶ παρακαλέσης τὸν Κόντο, νὰ μάς βγάλῃ κανένα ρομάντζο, νὰ διοῦμες νὰ γλώσσα του τι ἀξίζει. Τί μας πειράζεινὰ μάθουμε πᾶνδος Κορκῆθιζει ἐνα Μέντεν πουθέλει διὸ ἡ πᾶς βάζει διὸ ἐκεὶ ποῦ θέλει εἶναι; Μὲ φαίνεται πῶς μήτε τοῦ Κόντου μήτε τοῦ Κορκῆ η γλώσσα, ἀληθινή, ζωντανή γλώσσα δὲν εἶναι, γιατὶ ἐμεῖς, νομίζω, δὲ λέμε μήτε σεσκημένος, μήτε σεσημένος η σεσηπόντος, λέμε σαπίζω καὶ σαπισμένος: δὲ λέμε μήτε ο μήτε η λέμβος: λέμε ἀπλὰ βάρκα: οι βρεκεκεῖς χρημάτες τόχουν πῶς είναι ιταλικὸς καὶ δὲν τὸ καταδέχουνται: ἐστὶ πάλε μ' ἐμυθεῖς πᾶς; είναι λατινικὸς καὶ τόχουμε στὴ γλώσσα μας κοντέβουν τώρα τουλάχιστο γίλια πεντακούκια χόνια. Έγώ ἔτοι τὸ συγκείζω. "Ακουσα μάλιστα ποῦ τὰ παιδιά στὸ σκολεῖο μιλοῦν κάθε τόσα γιὰ δύναμτα ποντίτες, δέρτες η τρίτης καὶ λίστης βλέπω ποῦ κάμιονταν ίσια ίσια ἐκεῖνο ποῦ μ' ἔλεγες μιὰ φράζ: ταίσιαζαν τὴ λέξη μὲ τὴ γραμματικὴ τοῦ λαοῦ. Φυτικὸς εἴτανε νὰ γίνη τὸ πράκτικον εἶταν καλήτερο νὰ μὴν πεθάνη. Τὴν ἔλλη μέσα, τὸ βράδυ, εἴμουνα στὸ Παρίσι. "Ετρέξα στὴν ἔσοχη ποῦ κάθουνταν ο Πάλμος. "Η νοικοκεία θέτε βιαστικά νὰ μ' ἀνταμώσῃ καὶ μὲ τὰ εἴπε ολλα. Τὸ πρώτη βρήκε ο Πάλμος νὰ πάρη λουτρὸς στὸν ποταμό. Αξαρνα φαίνεται πῶς τὸν παράσυρε τὸ βέρμιο. Κολυμποῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη. "Επειτα ξάπλωσε τὰ χέρια καὶ πὰ δὲν τὸν είδην. "Οταν έφεραν τὸ νεκρό του, ξύμιαζε σὰν άποκομισμένος. Δὲν μποροῦσε κανένας νὰ πὴ τὸ πύργοντας θύλαχς η σῆρι. Εἶταν ἔξιος κολυμπίστης. Νόμιζαν πῶς ζαλίστηκε, γιατὶ εἴταν ηλιος ἐκεὶ ποῦ πολεμοῦσε μὲ τὸ κῦμα, κ' ἔλεγχον πῶς θυμόθηκε απὸ τὸ φύλος καὶ δὲν ἔβλεπε, νὰ γλυτώσῃ. Έγώ θεύκῳ πῶς ο θάνατος ἔχει μιὰ γλύκα μοτιδικὴ ποῦ τραβήκε τοὺς βαριοπονεμένους, καὶ πῶς δὲν τὸ βάσταξε τοῦ Πάλμου η καρδιά νὰ πῇ σύρε τοῦ Χάρου, σταν ἔρχουνταν ο Χάρος νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τέτοις, φίλε μου Δροσίνη, εἴχα σήμερα νὰ σὲ μηνήσω. Θλιβερά καὶ τὰ δύο. Ο Πάλμος κι ο Καλλής αγάπησαν τὸ ίδιο εἴχαν κ' οι δύο τοὺς τὴν ίδιο πόθο, θεύλαχν αγάλαστη τὴν ἀγάπη, παντοτεινή κι ἀλάκερη. Ο ένας σκότωσε, σκοτώθηκε ο ίδιος. Η Ζούλια είναι ένας σέριος ποῦ σὲ πιάνει μήπως γάστρας ἐκεῖνο ποῦ θεύλαχν: πῶς είναι δική του η ποῦ στόντις είναι δικόσουν χρυσά τογχούς, χρυσά δικής πιάς μὲ μέστα σταλιά ραντασίκα κ' ουστερώ νὰ μάς ζεβάζουν τὴ γλώσσα τους ίσια μὲ τὸν οὐράνιο. Οι εἴταν δὲ πῶς σωστὸς τρόπος νὰ μάς απαντήσουν καὶ νὰ μάς δείξουν πῶς ζηνούμε ζεύκτο. Οι βρυσίες δὲν ξέζιονται απὸ τὶς βρυσίες ζέλεπις τὴν ανημπορικὴ τους. Εμεῖς τουλάχιστο μὲ τὴ γλώσσα μας ζέρουμε καὶ μιλοῦμε γιὰ γραμματική ζέρουμε θύμως καὶ παραμύθια. Οι ί-

θρέζουμε δυνατά. Τὸ νοιώθουν κάποτες καὶ πονοῦν. Έκείνες δὲ φταίνεις καὶ δὲ φταίμε μήτε μετέ. Η αγάπη, διπού περάση, η σπέρνει τὸ πάτην ζωή. Τέτοιος νόμος τὴν κυριεύει καὶ πάντα συντροφικά τρέχει πλάγι τοῦ Χάρος.

Τί νὰ σὲ πῶ τώρα καὶ γάλι νὰ τελειώσω; Πῶς σὲ ζουλένιο; "Ογκ, φίλτρας, δὲ σὲ ζουλένιο. Είναι αλήθεια, θά μ' ζεχάσε πολὺ νὰ κατάφερνα καὶ γάλι καμιά Λαμπραλίδα σὰν τὴ δική σου, γάλακτην τοὺς στίχους ποῦ κάμινεις, νὰ σου κάθητα καμιά μέρα κανένα Γὺ τὴς Αστραπῆς η καμιά Λιογένητη κόρη: είναι αλήθεια, μὲ καίτε τὴ καρδιὰ ποῦ δὲν τὸ κατορθώνω: προσπαθῶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ζεπεράσω. Μά δὲν τὸ λέω ζουλιά. Είναι φιλότιμο. Φιλοτιμίεται ο καθένας κατὶ νὰ φαγῇ καὶ νὰ βάλῃ κάτω τὸ γείτονά του. Κάπου κάπου χολοσκάνει ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιτύχῃ καὶ ποῦ τὸν χρηστής πίστης πορεύεται τὸν ποταμό. Όπως κι ἔν είναι, πολεμή, ίδρωνται καὶ κοπιάζει. Αγαθή δ' εἰς ηδὲ βροτοτοί. "Ισως θύμως είναι καλὸ νὰ μὴν τὸ παρακάμιονται κι ζητὸ στὴν Ελλάδα.

Ο γίλος του
ΨΥΧΑΡΗΣ

Παρίσι, μῆνα Γενάρη, 1891.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΕΝ ΡΩΜΗ

Παράτασης διαμονῆς. — Μεταβολαι τῆς πόλεως. — Τι είναι η Τρούη; — Η Κεκομένη Γεφύρα. — Ηραί τοῦ Τιθέσεως. — Οικογενειακά τραγούδια. — Λι οπερέτισσα τοῦ Φαναρίνα του Ραφαήλου.

Κατέκ τὸ θέρος τοῦ 1887 διατρέψας διήμερον μόνον ἐν Τρούη σπεύδοντος απέλθω ἐκεῖθεν, σπιως κατέλθω δον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὴν ουρανική Νεάπολιν δὲν ηδεύειο διατί, αλλὰ βεβαίως πόθος στηριζόμενος ἐπὶ ασρίστων αιτίων ἐνεθάρρουντας τὴν απόφασίν μου ταχύτην, η καὶ ξλιλοτετέ πεπίσκεψε τὴς Αιωνίας Πάλεως, η τότε ἐπὶ δεκαήμερον ἐν ανέσει γενομένη ἐπιθεώρησις τῶν αρχαιοτάτων καὶ ίδιας τοῦ Βατικανοῦ, διαδόσεις τίνες περὶ ἐπικρατουσῶν τότε ἐν Τρούη μολυσματικῶν γάστρων καὶ ο ἐντεῦθεν φόβος, ἔπειτα καὶ προτρέπονται τοῦ δικηγορού ριθέλας προσκολληθέντος εἰς ἐμὲ σίλιο Μ..., μὴ θέλοντος μὲν νὰ μείνη πειστικόν ἐν Τρούη, αλλὰ καὶ μὴ ἐπιθυμούντος τὸν απογορισμόν μας, καὶ τέλος κι ἀριθμημέναις ημέραι τοῦ Χάρου τοῦ Πάλμος, σταν ἔρχουνταν ο Χάρος νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τέτοις, φίλε μου Δροσίνη, εἴχα σήμερα νὰ σὲ μηνήσω. Θλιβερά καὶ τὰ δύο. Ο Πάλμος κι ο Καλλής αγάπησαν τὸ ίδιο εἴχαν κ' οι δύο τοὺς τὴν ίδιο πόθο, θεύλαχν αγάλαστη τὴν ἀγάπη, παντοτεινή κι ἀλάκερη. Ο ένας σκότωσε, σκοτώθηκε ο ίδιος. Η Ζούλια είναι ένας σέριος ποῦ σὲ πιάνει μήπως γάστρας ἐκεῖνο ποῦ θεύλαχν: πῶς είναι δική του η ποῦ στόντις είναι δικόσουν χρυσά τογχούς, χρυσά δικής πιάς μὲ μέστα σταλιά ραντασίκα κ' ουστερώ νὰ μάς ζεβάζουν τὴ γλώσσα τους ίσια μὲ τὸν οὐράνιο. Οι εἴταν δὲ πῶς σωστὸς τρόπος νὰ μάς απαντήσουν καὶ νὰ μάς δείξουν πῶς ζηνούμε ζεύκτο. Οι βρυσίες δὲν ξέζιονται απὸ τὶς βρυσίες ζέλεπις τὴν ανημπορικὴ τους. Εμεῖς τουλάχιστο μὲ τὴ γλώσσα μας ζέρουμε καὶ μιλοῦμε γιὰ γραμματική ζέρουμε θύμως καὶ παραμύθια. Οι ί-

ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΖΩΝ ΣΑΝΤΟΥΡΙ

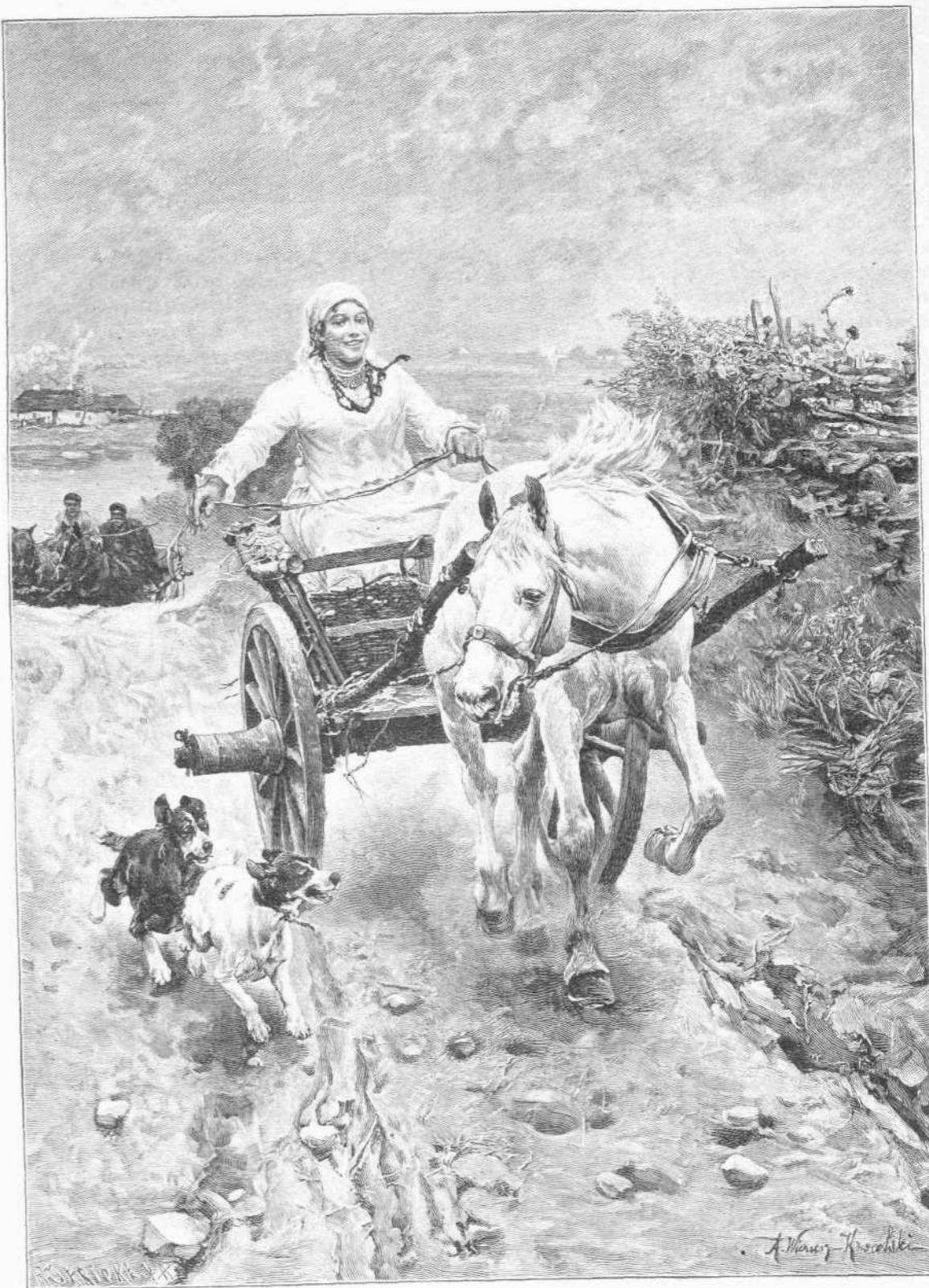
ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΠΩΛΩΝ ΜΟΥΧΑΛΕΜΠΙ

χειρίζεται πάσχαν τὴν ἡγητορικὴν του καὶ παιστικὴν του δεινότητα ὅπως μὲ μεταπέστη. «Μὰ κύτη εἶνε τρέλλα, φίλε μου· εἶναι ἴδιοτεοπίκη» μοι ἔλεγον ἐν τῇ ἡδυτάτῃ αὐτῶν ῥωμαϊκῆ προσφορᾷ κύτης τε καὶ ἡ κυσία του, ἢν μετ' ὀλίγας στιγμαῖς ἐπεσκέψημην· «ἀδύνατον ἄλλως τε, προσέλεστον, νὰ ἰδετε πάντα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως μας· ἰδατε τὸν ὄδον δεῖνα; ἐπεσκέψητε τὴν πλεινῶν τάδε; Μείνατε καὶ σχες ὑπέσχομαι νὰ σᾶς κάμω νὰ ἰδῆτε πολλὰ πράγματα, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, διὰ τὰ ὅποια δὲν θὰ μετανοήσποτε».

Ἐκνόησεν, ἀγνοῶ, ἐπείσθην εἰς τὰς εὐγενεῖς παρακλήσεις καὶ τοὺς ἔξορκισμοὺς καὶ ἀπεράσπισεν νὰ παρατείνω ἐπὶ τρεῖς ἔτι ἡμέρας τὴν ἐν Τρόμη διατριβήν μου· μοι εἶχεν ὅμως κινηθῆ καὶ περιέργεια μεγάλη ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεις τοῦ φίλου μου περὶ ὅσων ἔμελλον νὰ ἴδω. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ αἱ νέαι προσδοκούσι μου καὶ αἱ ὑποσχέσεις του δὲν διεψύθησαν. Πολλὰ πράγματα ὁ ἔνεος οὖτε ἐν τῷ Βέδενερ, οὖτε ἐν ἔλλιτι τινὶ ὄδηρῷ τῆς Τρόμης εὑρίσκει· πρέπει νὰ εἶναι Τροματίδια νὰ τὰ εἰξέσοη, ἢ τούλαχιστον νὰ ἔχῃ παρατείνω τὴν ἐν Τρόμη δικρονήν του ἐπὶ πολὺ καὶ νὰ ἔχῃ ἵκανην γνωμικήν πρὸς ἀνθρώπους καὶ βιβλία.

Ἡ Τρόμη ὑπέστη κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους μεγίστας μεταβολὰς ὡς πρὸς τὰς οικοδομὰς καὶ τὴν ρυματομίαν, μεταβολὰς ἃς ἀπήτει ἡ σκληρὴ ἀνάγκη τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς νέας πρωτεύ-

ούσης τῆς ἡγωμένης Ἰταλίας ἐν τισι διαμερίσμασιν κύτης. Αἱ μεταβολαὶ αὗται ὑπῆρξαν αμειλικτοί, σχεδὸν ἐρημώσεις καὶ καταστροφὴ παντὸς παλαιοῦ καὶ ἀπορρυμένου. Κραυγὰς ἀπελπισίες καὶ διαμαρτυρήσεων πολλάκις ἐρροήσαν οἱ λόγιοι καὶ ἀρχαιολόγοι, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ἐπιστέγναι, καὶ πάντες οἱ γνωρίσαντες τὴν παλαιάν, γραφικήν, παπικήν Τρόμην. Ἀλλ' αἱ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐγχωρίου ἀρχῆς αἰτιάσεις καὶ τὰ παχαπόνα πράγματα ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ καλλιτέχναι διαμαρτυρόμενοι ἀνέκραχαν ὅτι ἡ πάλαι Τρόμη κύτοχημα κατεστάθριη, ἡ Τρόμη ἐκείνη τῆς Δημοκρατίας, τῆς Βασιλείας, τῆς Αἰτοκρατορίας. Ἀλλὰ τὸ ἄκαμπτον νέον σχέδιον τῆς πόλεως καὶ ἡ ἡρμοτομία κορείσουσιν εἰς ταῦτα καὶ χωροῦσιν αμετακλήτως ἐφερμούσμενα πάντοτε—ἡ τέχνη ἐξαρχνίζεται ποδὸς τῆς δικταῖς ἡ ἀδίκως λεγομένης ταύτης προόδου, πολλὰ δὲ, ἰδιαιτέρως ἀγκαπτάτε ἐν Τρόμη, ἰδιότεροπα καὶ ἰδιόρρυθμα πράγματα μεταβάλλονται πρὸς αὐτής εἰς σωροὺς ἐρειπίην, οὓς ἱσοπεδώσιν οἱ σκυπαγεῖς καὶ οἱ καρρυγωγεῖς. Εἰς δὲ τοὺς ἀρ-

ΠΡΩΤΗΝ ΑΡΜΑΤΟΔΡΟΜΙΑ
Ειπόν. Λ. Βιρουτζ Κορδάλτου

χαιοφίλους οὐδὲν ἄλλο απομένει· ἡ νὰ περισυνάγωσι τὰς διεσπαρμένας παραδόσεις, τὰς ἀνχυμνήσεις, τὰ ηθη καὶ ἔθιμα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ συνεγίζωσι τὴν ὑπαρξίαν κύτουν ἐν τοῖς βιβλίοις. Εἰς τοῦτο ὑποθονθοῦσιν αὗτοὺς οἱ ἐδῶ καὶ ἔκει διασταθέντες τοῖχοι, πεπλκτικομένοι ηδη, τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως μακρισθέντα σίκοδομάκτα, μελαγχολικῶς ανυψούμενα μεταξὺ τῶν ἐκ λημπρότητος ἀποστιλθέντων νέων τοιούτων· ἔκκστος· τῶν τοιχών, ἔκκστος σίκοδομὴ πειστοθεῖσα περιέχει ὅλον κληρὸν ἴστορίαν ἐνίστε, ἢν δὲ περιηγητὴς παρερχόμενος οὐδὲ καλὸν ωρντάζεται.

Τί είναι η Τρόμη; Κόσμος διλόκληρος λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, τὸ κάτοπτρον πάντων τῶν χρόνων, η εἰκὼν πασῶν τῶν ἐποχῶν τοῦ πολιτισμοῦ, σύμβολον παντός μεγαλείου καὶ πάσης αὐθιλότητος, ἔνωσις πάσης ἀντιθέσεως. Τοῦτο εἶναι οὐλήδης εἰπεῖν! Έν τῇ κονίστρᾳ τοῦ Κολοσσαίου ἀπεικονίζεται η Σταύρωσις· ἐπὶ τοῦ κλασικοῦ τάφου τῆς Καικιλίας Μετέλλας γινεῖλληνικὰ τειχίσματα· τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ Τοξικοῦ· ἑτοιμόρροπος καλύπη παρὰ τὴν πλευρὴν ἀνακτότου, επιγιγνόντες γυμνότης τῶν μαρμαρίνων ἀγαλμάτων ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Παπῶν, οἱ τίτλοι τῶν Καισάρων καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς Τρόμης ἐπὶ τῶν κιγυπτικῶν ὄβελίσκων, οἵτινες ἀπολήγουσιν εἰς σταυρούς· πτωχικὴ τις θύρα, φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν «Ταρπητὰ Πέτρα»· μία Παναγία ἐπὶ τῆς εἰσόδου, τῆς φρεσόσης εἰς τὰς ἀρχαίας θυματήσις Θέρμας· η ἐκκλησία «τῶν Ἀγίων Πάντων» ἐν τῷ Ιανθίῳ τοῦ Ἀγρίππα· καὶ σχολαῖ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἐξωγραφημέναι παντὸς τὴν Disputa del Sacramento, τὸ Βατικανὸν ἐκτιμένοι, ἐπὶ τοῦ Ἰπποδόρου τοῦ Νέρωνος κῦται εἶναι· αἱ ἀντιθέσεις, οἵ; εἰδὲ καὶ βλέπει τὴν Τρόμη. Η Τρόμη ἀποτελεῖ γοντευτικὸν ἕντοτετα αδιαχρώσιτον, ὅποιαι εἴνει καὶ σκέψεις, οἵ; διεγείρει τῷ ἐπισκεπτομένῳ αὕτην. Έκεῖ ισταται, ως ἡ ἐκ γρανίτου Σφίγξ τῆς ἐρήμου τῆς Αιγύπτου, ἀποτελοῦσσα, ως ἐκείνη, μυτηριῶδες κινηγμα. Σειρὴ δηλη ποιητῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μέχρι τῶν νεωτέρων, ἀπὸ τοῦ Ὀρατίου μέχρι τοῦ Γκατέ, τοῦ Βύρωνος, τοῦ Σχταϊριάν, αἰρέωσαν αὕτη αθάνατα ποιήματα, παίζνται, διθυράμβους καὶ ψαλμῶν.

ΤΗ Πόμη δύνεται νὰ διακρίθῃ εἰς θύμικήν καὶ γριστικήν, ἀλλ' η διαίρεσις αὕτη νοητές ἐν ἀχριστώ ἐνότητι· καὶ ἀκριβῶς η ἐνότης αὕτη τοῦ θύμικοῦ καὶ χριστικοῦ, μυστηρίδης ὅσον καὶ η συγένωσις τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ, τοῦ ἀγίου καὶ τοῦ βεβήλου, τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ ἀμαθοῦς, τῆς ἀνεξίθρητειας καὶ τοῦ φαντασμοῦ, χποτελεῖ την ἔκτατην γοντείαν τῆς Πόμης.

μεσοινῶν ἔργων καὶ ἑօστῶν τῶν στρατιωτῶν ἐ-
πίστεντον· αἱ ἐπιγραφὲ καὶ σημειώσεις αὗται εἰσὶν
πλῆν γεγλυψμέναι καὶ κεχαραγμέναι ἐπὶ τῶν
βίζων (graffiti).

Ἐπὶ τῷ χρόνῳ τοῦ Ὁδοιδίου ἐτελοῦντο
καὶ ὄνομασται λευκοδρομίαι, τῇ 24 Ιουνίου
απὸ τὴν ἑστὴν τῆς Fortis Fortuna, εἰς ᾧ
ὑνέρρεεν ἀμέτρητος ὁ ἡρωματίνος λαός, παζοὶ ἡ-
τογούμενοι παρὰ τὴν ακτὴν ἦ ἐπιβάσινοντες ἀ-
ιροχειθμών πλοιαρίων.

Κατά τὸν μεσαιῶνα ἐν τῷ τμήματι Trastevere ἀπαντῶσιν αἱ ἡρωῖκαι γενεαῖ, ὃν ἡ ἱστορία ναι πλήρης αἰμάτων, πολέμων, συμπλοκῶν, ἑρίδων, ποικὶ ἱστορίας περὶ ημῖν πολλῶν οἰκουντῆς Μάνης, αἱ τῆς Κρήτης. Ἐκεὶ ἔλλοτε οἱ ὄπαδοι τῶν Ὀρσίων ἐπειθέντο κατὰ τῶν ἀγύρωπων τοῦ Κολόννων αἱ ακόμη πρὸ δὲ λίγων ἐτῶν δὲ σφρυγῶν ὑπερτι-
εριανής νέοις ἐζήρχετο ἐκ τοῦ λαθυρίνθου τῶν αρμίσκων πρὸς τὸ Campo Vaccino, ὅπως λιθο-
αλήσῃ τὸν ἐγθύρον του. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἂν διδαχτούσι Τιβέρειοι ἔβαφησαν καὶ ἐκοκκίνη-
αν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου·
ιοίσις βάπτισμα αἷματος, φάνεται, ἐλάμβανον
αἱ λαμβάνουσιν οἱ Ὑπερτιβέριοι ἅμα γεννόμε-
νοι. Τὰ λείψανα παντὸς φρεουδάλικου τοίχου,
ταντὸς πύργου ἐκεῖ, παρὰ τὴν τιβερικὴν πα-
λαίσιν, μαρτυροῦσι τοῦτο..

Πορευόμενός τις ἀριστερόθεν τῆς γεφύρας πρὸς ἡνὶ Lungarella βλέπει ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἀραιού τινὸς οἰκοῦ τὸ οἰκόσημον τῶν Ματτέων ἐκεῖ ὑβρίσκεται ὁ ὀδοιπόρος πρὶν τὴς οἰκίας μῆκος τῶν σχυρατέρων καὶ τεραχωδεστέρων οἰκογενειῶν τοῦ τυμηκτοῦ Trastevere. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη οἰκία ὑπῆρχεν ἐν ἔτει 1555 τῷ θέατρῳ θησαυρεστάτης οἰκογενειακῆς τραγῳδίας. Ὁ Πέτρος Ματτέων διὰ δολοφόνων φονεύει τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Μαρκαντώνιον Ματτέον, ἀλλ' εἰς τῶν δολοφόνων πίπτει ἀμέσως ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἑτέρου

ακόρου δράματος. "Οτε τέλος φαινομενική είσηση
ακλείσθη μεταξύ τῶν μεριδῶν· ἔμελλεν δὲ ἀδελ-
φοκτόνος Πέτρος νὰ νυμφευθῇ τὴν Ὁλυμπίαν,
τὴν θυγάτερα τοῦ Κουρετίου Ματτέη, τοῦ πτωχο-
τέον τῶν ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἔλλον ἀδελφὸν Ἀ-
λεξανδρὸν ἀπήρασκεν δὲ βάρος αὐτοῦ σεμνῆς
καὶ ἀντέστη εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ ματαίως. Κατὰ
τὴν ἐπέρχονταν τῶν γάμων, διαρκοῦντος τοῦ δει-
τοῦ ἐν μέσῳ κλαγγῆς τῶν ποτηρίων καὶ εὐθυ-
μίας, βολὴ τόξου τοῦ Ἀλεξανδροῦ ἤπιτε κατὰ
γῆς νεκρὸν τὸν νυμφίον. Αἱ φοβηθεῖσαι γυναῖκες
σύστησαν ἐν τῇ ταραχῇ τῶν πάντα τὰ φύτα, κα-
ὶ τῷ σκότει λαμβάνει χώσαν φοβερὰ σφαγή, ἐν
τῇ πίπτει νεκρός καὶ δὲ πατήῃ τὴν Ὁλυμπίας.
Μαθὼν δὲ Ἀλεξανδρὸς τὸν φόνον αὐτοῦ φονεύει
τὸν φονέα καὶ τεθύγει ἀπομνήσκει δὲ ἐν τῇ ἐσο-

οία. Τοιαῦται σχηματίδεν τραχυπονηθεῖς ἔκει

Οὐκέτι τοῦ οἰκου Ματτέου ὑφίσται πόλις· Ἀγγουειλάρχης οὐκ ἡττον ἀξιοσημείωτος· Ο Τίττας Ἀγγουειλάρχης, ἵπποτικὸς νέος, πα-

πίστατο πότε ἔν τινι συγεδρίασει τοῦ Καρόλου Ε', ὅτε οὗτος εὐοίσκατο ἐν Ῥώμῃ εἰδὲν ὅτι τι μένει τῶν παρόντων ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς πίλαους των, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπλύθη καὶ αὐτός «Διατί δὲν ἀποκλήπτεσθε;» ἡρώτησεν αὐτὸν τελετάρχης. «Διότι εἴμαι κρισιογημένος» ἀπήνα-

τησεν δὲ Τίττας. «Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μεγάλειότητος πάντες μένουσιν ἀποκεκαλυμμένοι παρετή: τοις πάλιν δὲ τελετάρχης. «Διετί λοιπόν τινες φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς τὸ κάλυμμα;» ἡρώης τησεν δὲ Τίττας. «Ἄντοι εἶνε μεγιστάνες τῆς Τιτανίας σπανίκες». «Κ' ἔγω, εἶπεν ἐκ νέου δὲ Τίττας, εἰ μαι μεγιστάν ἐν τῷ οἰκῳ μου, καὶ δοτὶς θελήσανά μοι αφαιρέσῃ τὸν πίλον απὸ τῆς κεφαλῆς, ἔχονά κάμηρ μὲ ἐμέ», καὶ ἔλαβε τὸ ξίφος του. Τούτοις διέδειξε κατὰ ἀνηγγέλθη τῷ Αὐτοκράτορι, δοτιρρονίμιως ποιῶν εἶπεν: «Ἐγειρίκιον· ἡμεῖς φιλοξενούμεθα παρ' αὐτοῖς· ἀφετέ τον!» Οὐδὲτοι ἀπαντῶν εἰς τὸν πανίσχυρον μονάρχην Κάρολον ἡτο γόνος ἐνὸς τῶν ἀρίστων καὶ ἰσχυροτάτων οἴκων τῆς Ρώμης, οὗ λείψανον μόνον ἀπέμεινεν ἀτομόδροπος ἐκεῖνος πύργος μετὰ τοῦ βαρυνικοῦ οἰκοσήμου. Οὐ δὲ ἐκεῖθεν διεγχύμενος καὶ μόλις βλέψματος ἀξιῶν τὴν θύραν τῆς οἰκοδομῆς, ἀγνοεῖ δὲι ἀκριβῶς ἐξ αὐτῆς ταῦτης τῷ 1341 Ορσος Ἀγγουελάρχας μετὰ πομπῆς ἐξήρχετο ὅπις παρεύθη εἰς τὸ Καπιτώλιον καὶ ἐκεὶ ἐπιπαρουσίᾳ καὶ τοῦ Κολόνα τὸ ποθεότητον ἐπὶ τὴν κεφαλῆς τοῦ Πετράρχου τὸν ἐκ δάφνης στέφανον. Η ὑπερτιθεμένη οἰκογένεια Φόρτη κατεσκεύαζε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψηλοῦ πύργου Ἀγγουελάρχου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων Σπήλαιον καὶ Φάτνην, καὶ εἰς τὴν παράστασιν ταῦτην τὴν τοῦ Ἰησοῦ Γεννήσεως, μοναδικὴν κατὰ τὴν ἐποχήν της, συνέρρεσεν ὅλη ἡ Ρώμη καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἔσοντες.

Αι Πρωματίκαι γυναῖκες εἰσίναι καὶ πλεισταῖς μελλανόρθικληποι καὶ βοῶπιδες· ἀλλ᾽ ὡς τοικαῦται δικρίνονται αἱ ὑπερτιθέσιαι· οἱ Ραφαὴλοις βεβαίως ἔκειται θάλιξ τοὺς περισσοτέρους τύπους τῶν καλλιλογῶν, οἵτις ἔγραψε. Πρέπει νὰ τὰς ἴδῃ τις ἐν ἡμέραις ἑορτασίμοις, ποὺ πάντων ἐν ταῖς λιτανείαις κατῶν ἐνδεδυμένας τὰς ἐγγιωρίους στολάς των ὅπως τὰς θυμητής. Δύο εἰναι: αἱ μέγισται ἑορταὶ ἐν κτίς δύναται τις νὰ ἴδῃ πάντας σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῶν τμήματος· ή τοῦ «Σώματος τοῦ Κυρίου» (Corpus Domini) καὶ ή τῆς «Παναγίας Δὲλ Κάρμινε», ἐν κτίς τελοῦνται καὶ περιέργοι λιτανεῖαι, οἵτις θεοῦται οἱ εὐεσθεῖς καθ' ὅμιλο δικασπειρόμενοι ἐπὶ τῶν ὁγχῶν τοῦ ποταμοῦ ἀμφιθεατρικῶς. Η τῆς Παναγίας Δὲλ Κάρμιν τελετὴ, η ἐγενόμεθα θεοτατὴ, εἶναι ἀξιοσκημένη

τος καὶ δημοτελεστάτη. Λιμένι καὶ παράθυρα ἵσκαι κεκοσμημένα δι' εἰκόνων καὶ σημαῖῶν. Πλαριμία τις ἐν Trastevere λέγει· διτελεστάτης τοῦ φρουροῦ τοῦ Τραστενεροῦ λέγει· «χωρίς σκοτωμὸν η λιτανεία δεν είναι τελεία». Τὸ φρούριον τοῦτο προγνωστικὸν ἀπομακρύνει τοὺς ζένους καὶ περιηγητὰς καὶ οὗτος η ἑστὴ φέρει τὸ πον καθαρῶς οἰκογενειακῶν ὄργίων. Διὰ μεγάλης πλειοδοσίας αποκτᾶς τὸ δικαιωμα νὰ φέρῃ κατὰ τὴν λιτανείαν τὸν Χριστόν, τὸν Σταυρόν, ἐν Λάδορον καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον οἱ πλειοδοτοῦντες ἐνίστησαν ἀναβίζουσι τὰ τίμημα πεισματῶδες εἰς ὑπερβολικὰ ποσά.

Η λιτανεία ἦδη ἐτέθη εἰς τάξιν καὶ ἔξεχίνησεν. Ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος ἄλλοι μὲν ἔχουσι πρόσωπον ὑπεροπτικὸν δια τὴν νίκην ἢν ἥραντο, ἄλλοι δὲ ἐκδηλοῦσιν ὅλην τὴν πικρίαν τῶν κατηρητῶν ἐπὶ τῇ ἡττῇ. Καθ' ὅδὸν οἱ κάθιδροι· «Ἀδελφοί!» πανταχόθεν δροσίζονται δι' οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἀτινα σίνε, οὗτος εἰπεῖν, τὸ θλικὸν διὰ τὴν τελεκήν ἔκρηξιν. Ἐκ τῆς ἐκκλησίας μεταβαίνουσιν εἰς τὰ ἑστιατρία, ὅπου δὲ εἰς προκαλεῖται τὸν ἔτερον, γινομένου λόγου περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Καὶ ἀπαντεῖς ἔξαπτονται οἵδη καὶ φλέγονται ὑπὸ εὐερθεῶς καὶ οἰνοπνευματῶδους ἄμα πυρός. Ἐκ τῶν λόγων ταχέως μεταβαίνουσιν εἰς τὰ ἔργα! Πετῶσι ποτήρια καὶ φιάλας· τὰ ἐγχειρίδια ἀπαστράπτουσιν καὶ τέλος πάντων η παρουμιάδης θυσία, ἢν ἀπαιτεῖ η ἑστὴ τῆς Ηπαγγίας Δέλ Δάρμινε οὐδέποτε λείπει!

Ἐνδικαὶ οἱ ὑπερτιθέριοι γυναῖκες εἶναι ώρατεῖ, δι τοῦ πον τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὑπερήρχονται, ἄλλα καὶ γενναῖος, εὐθυμος, εὐγενής. Ἐνταῦθι βεβαίως δι Τραφῆλος, μεταξὺ τοῦ λαοῦ τούτου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἰανίκλου, εὑρε τοὺς τύπους τῶν Ηπαγγίων, τῶν Χριστῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἀγίων, τῶν Ἀγγέλων, τῶν φιλοσόφων, πλῆθος προσώπων, ἀτινα ἔγραψεν ἐν ταῖς τοιχογραφίαις τοῦ Βατικανοῦ. Η μεγάλη ὁδός, ητις ἀπὸ τοῦ Ιελατίου τοῦ Τραφῆλου, ἐν τῇ πλατείᾳ Ρουστικούτση, ἔρερε πόδες τῶν μικρῶν κατοικίαν τῆς ἑρωμένης αὐτοῦ Μαργαρίτας, ἐν τῇ πλατείᾳ Πόρτα Σεττινιάνα, ὑπῆρξε τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὔρε τὴν ἀτελεύτητον ποικιλίαν τῶν προσώπων καὶ σωμάτων, ἀτινα εἴτα ἀνήγαγεν εἰς τὸ ιδεῖδες; καὶ ἀπιθανάτισεν εἰς τὰς εἰκόνας αὐτοῦ. Η ιστορία τοῦ Trastevere, ἐν τοῖς πρώτοις, χρυσοῖς γράμμασιν ἀνέγραψε τὰ ὄντα τοῦ Τραφῆλου καὶ τῶν Μαρκηγῶν αὐτοῦ, Λέοντος τοῦ Ι' καὶ Λύγουστίνου Chigi.

Η Φαρνεζίνα, τὴν σήμερον ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένην, φαίνεται εἰς τὸν ἡεμέραζοντα ὁδοπόρον ὡς ἀπολεσθεῖς περάδεισος, ὡς ἐγκατελειμμένος. Ολυμπος, ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ θεοὶ τῆς Ελλάδος καὶ οἱ ἥμιθοι τοῦ Βατικανοῦ. Γύπη τὴν

τινα χρόνον ἡγγέλθη αὐτῷ ὅτι ἡ Φορναρίνα ἀνευρέθη καὶ μέλλει νὰ ἐπανέλθῃ. Τοιούτοτρόπως κατόρθωτε νὰ κρατήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν Τραφῆλον καὶ νὰ παρατείνῃ τὰς ἐργασίας. Ὅτε δὲ οὗτος τέλος είγεν ὑποπέση εἰς ἐντελὴ ἀθυμίαν καὶ ἀργίαν, παρουσιάσθη μίκην ἡμέραν απροσδοκήτως ἡ ἑρωμένη του, ητις ἔρερε διὰ τῆς παρουσίας της τὴν δρεξιν καὶ τὴν φιλεργίαν εἰς τὸν καλλιτέχνην.

Τοικύτη ἡ ιστορία τῆς Φαρνεζίνης ἐπαύλεως, ητις νῦν μένει ἔρημος. Βεβαίως οὔτε αὐτὴν οὔτε οὐταὶ ἄλλα ἔμμαθον περὶ τοῦ ίδιορύθμου τράματος Trastevere θὰ ἐγγίσουσιν, ἐὰν δέν μοι ἔδιδεν ἀφορμὴν διάφορος καὶ ξεναγός μου. Ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς ἐν Ρώμῃ διαμονῆς μου, ἡν εἰς αὐτὸν ὁρεῖλω, κατεῖδον ὅτι ἐν Ρώμῃ δύναται τις πάντοτε καὶ ἀνὰ πᾶν θῆμα νὰ μάθῃ τι νέον, γὰρ ἡδη πλείστα μεγάλα καὶ μικρά, γνωστὰ καὶ ἔγνωστα μημεῖα τῆς ἀρχαίας καὶ μεσαιωνικῆς, τῆς ἔθνικῆς καὶ χριστιανικῆς, τῆς Αιώνιας Πόλεως.

Σ. Π.

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

Κυρία τις ἐν Λογδίνῳ ἡτοιμάζετο νὰ μεταδῷ εἰς τὸ θέατρον μετὰ τοῦ συζύγου της. Τὴν τελευτικὴν δύναμιν στηγάνην δι μικρὰ τῆς κάρη γέργισε νὰ κλαίῃ τέσσον πολὺ, ὥστε δι μήτηρ τῆς δὲν ηδυνατεῖ νὰ τὴν καθηησυχάσῃ. Μετεγειρίσθη πάν μέσσον. Ωπας τὸ κατορθώσῃ, ἄλλα καὶ μάτην, σι λυγμοὶ τῆς μικρῆς δὲν ἔπικουν. Η μήτηρ ἀπέτηπισμένη ἔδωκε τὸ παιδίσιον πρὸς τὸν πατέρα· οὔτος δὲ θέσας τὴν κάρην ἐστὶ τῶν γονάτων του, ἔθωπευσε τὸ πρόσωπόν της καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν· Πήγανε γάρ καιμοθῆς· Μαρία. Υπνος γίγκουν δικτέλαχεν εὐθύς τὴν μικράν. ητις ἐκοιμάτο ἀκόρη καὶ ὅτε σι γονεῖς της ἐπέστρεψαν.

Διηλθεν τὴν νύκτα ἡσύχως, ἄλλα τὴν πρωίσιν πολὺ ἐταράχθησαν. ὅτε δοκιμάσαντες νὰ ἐξυπνήσωσι τὴν μικράν δὲν ἡδυνήθησαν καὶ οὐδένα τρέπον. Επὶ τέλους ἀπεράσισαν νὰ καλέσωσιν Ιατρὸν, διτις, ἀρσενικούς γκουσε μετὰ προσοχῆς πᾶν ὅτι συνέδη τὴν πρόσλαβούσαν νύκτα, εἶπε πρὸς τὸν πατέρα νὰ θωπεύσῃ καὶ πάλιν τὸ πρόσωπον τῆς μικρῆς καὶ νὰ τὴν διατάξῃ νὰ ἐξυπνήσῃ. Ο πατήρ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγείλαν τοῦ Ιατροῦ καὶ πρὸς μεγάλην του γχάραν εἶδε τὴν Μαρίαν του ν' ἀνοίγῃ τοὺς ὄφθαλμούς της καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς χρυσῆς τῆς προτεροχῆς. Ήμικρά εἰγένετοισθη. Εύρισκεται δὲ τώρα ἐν μαγίστη νευρικῇ ταρχηγῇ, ἄλλ' ἄνευ κινδύνου.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΚΥΝΕΣ

Ιατρὸς τις παρετήρησε παραδεξόταν τραχιόμενον εἰσῆτος κάνυκας τῶν πεδιάδων. Φαίνεται ὅτι σι κύνες οὔτοι δὲν ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τοῦ θεραπεύοντος καὶ τῆς ἀποστάσεως. Τοῦτο δὲ προσέρχεται, διτις, ζητῶν εἰς πεδιάδας ἀμαλκάς ἄνευ λακκων ν' θραύσθων, καὶ τούτου ἔνεκα δι ὄφθαλμούς του δὲν ἔχεταιεται παντάπασιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διαφόρων διαστάσεων.

Πολλοὶ κύνες τοιοῦτοι δοκιμασθέντες ἔπεσαν ἐπὶ τραπέζων, καθισμάτων καὶ ἄλλων ἐπίπλων, ἔφαίνεται δὲ λίγη ἐκπεπληγμένοι διὰ τὴν πτῶσιν των. Κύνοι τις ἔπεσεν ἀπὸ παραθύρου, ἔχοντος 20 ποδῶν, εὐτυχῶς χωρίς νὰ πάθῃ τι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

Ἔιδέρρυθμος γεροντοκόρη πλουσία, ἀποθανούσα ἐσχήτως ἐν Βλαχιγκτον τῆς Μαστιχουσέτης, κατέλιπε κληροδότημα 10,000 δολαρίων, ὥπως διὰ τῶν κύνων αὐτοῦ κατ' ἔτος ἀπορίεται ἀνάλογος χριθμὸς εἰκιδῶν, ὃν οἱ ιδιοκτήται δὲν διατηροῦσι σκύλους καὶ εἶνε μελή τοῦ Συλλόγου τῆς Εγκρατείας.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Κατ' αὐτὰς γίνεται νέα ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων τοῦ Ήνωμένου Βρετανικοῦ Βασιλείου. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ παραθύρων τοῦ ήπου, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἀνήργοντο εἰς 38,583,955, μετὰ τῶν διαφόρων δὲ ἀποκινητῶν καὶ κτήσεων οἱ έλιοι ὑπήκοοι τῆς βασιλίσσης καὶ αὐτοκρατείας Βικτωρίας συνεποστοῦν εἰς 333,777,877.

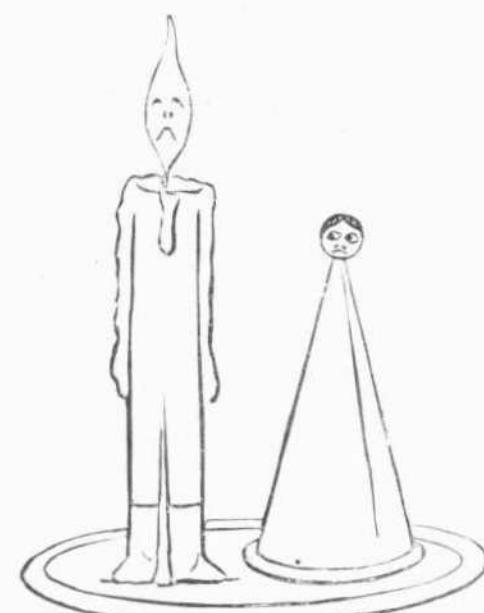
ΜΕΤΑΕΥ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

Ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ τρίτης θέσεως·
— Καὶ τι δουλειά κάνεις τοῦ λόγου σου;
— Ψήνω καρδιάς.
— Ερωτάρεις τὸ λοιπόν...
— Οχι· μάγειρας 'το Λαζαριτήριο.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ

Φίλη πρὸς οὐλην:
— Ενα ἔχω 'σ τὸν νοῦ μου τώρα· ποῖς νὰ κάμω εὐτυχισμένον τὸν ἀρραβωνιαστικόν μου.
— Αν θέλης ἀλήθεια νὰ τὸν κάμης εύτυχισμένον, μήν τὸν παντρευθῆς.

ΠΑΙΓΝΙΩΔΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ο Κύριος, ο Κύρια . . . τὸ Κνητόν

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Γνωρίζω κάποια μυστικά πού δὲν τὰ ξέρουν ἄλλοι!

'Αφοῦ ξεχώρισες ἀπ' τὴν ἀγκάλη,
'Απ' τὴν ἀγκάλη τοῦ Παντός — ποὺν τῆς Ζωῆς τὸ κῦμα
Σὲ δίξῃ 'ε τάκρογιάλια μας μὲ κόρης ἀγνὸ σχῆμα,—
'Αφοῦ ξεχώρισες, Ψυχὴ λευκὴ 'σα' Γαλαξίας.
 Απ' τὴν γαλάνην τῆς ἀνυπαρξίας,
'Εννοιώσες πρῶτα τὴν ζωὴν μέσα 'ε τῆς γῆς τὰ πάθη,
'Ακίνητη, ἀνεργητή, θολή, καὶ δίχως νοῦ καὶ πάθη.

Πετράδι πρωτοβρέθηκες βαθειὰ 'ε ἀνύλια μέσην,
Καὶ μάλιστα σκόρπισες λευκὴ φευγγοβολιά·
 Μὰ ποὺν στολίσης κανενὸς τὸ χέρι,
Καὶ στέμμα ποὺν πλούτισης βασιλιᾶ,
'Η Μοῖρα ὑδεῖ τὴν λάμψην σου νὰ κοίη,
Καὶ χάθικες, καὶ ἄλλαξες δῆ!

Κι' ἀκόμη ἀνέβης ἔνα σκαλοπάτι,
Τὴν σκάλα τὴν τεράστια, τὴν Ζωή,
Κ' ἔγεινες κρίνο ὀδόλευκον ἄλλὰ προτοῦ ἔνα μάτι
Νὰ σ' ἀντικρύσῃ, καὶ προτοῦ νὰ σὲ χαιδέψῃ μᾶ πνοή,
'Η Μοῖρα σ' ἔξεργοίζεσε, μαράθικες, καὶ πάλι
 Μορφὴν ἐδέχθης ἄλλην·

Ἄλλην ἀκριβώτερην μορφὴν μὲ πιὸ σοφὰ στολίδια·
Καὶ, κύκνος, γλυκοτάραξες τῆς λίμνης τὰ νερά.
 Άλλας ὅμως ποὺν ἀνοίξῃς τὰ φτερά
Γοργά γιὰ μακρούν ταξεῖδια,
'Η Μοῖρα ἐκάρφωσε τὸ πέταιδι σου,
Καὶ πέθανες, καὶ ἀνοίχθηκαν ἄλλοι οὐρανοὶ μπροστά σου.

Ἄλλοι οὐρανοὶ κατάβαθοι καὶ ἀσύγκριτοι, καὶ ἔφάνης
Στὰ νυχτώμενα μάτια μας ὀλόφωτη παρθένα!
 Άλλας ὅμως ποὺν νὰ κάνῃς
Τὴν εύτυχια μᾶς καρδιᾶς ποὺ εἶχε πλασθῆ γιὰ σένα,

Τῆς Μοίρας μάτιαν ἡ βούλη,
Καὶ σ' ἔβαλαν νὰ κομποῦνται πάλι βαθειὰ 'ετοῦ χόμη·
Ψυχὴ, ποιὸ σχῆμα σὲ προσηνένει ἀκοῦ·
Ποιός κόσμος ὁραιότερος, παρθένα, σὲ καλεῖ:

— Άλλα γνωρίζω κάποια μυστικά
Ποὺ δὲν τὰ ξέρουν ἄλλοι...—
Δὲν ἀρμενίζεις πλέον γλυκὰ γλυκά,
Δὲν σὲ τραβάει κανένα περιγιάλι.

Δὲν ἔχεις πιὰ καρδιά, εἰώδια καὶ ἀκτῖνες καὶ φτερά,
Καὶ δὲν σὲ ξεχωρίζει πιὰ θωριά, ἐμμορφιὰ καμψία,
Δὲν σὲ μεθάει τοῦ κόσμου πιὰ ἡ καρδιά,
Τοῦ κόσμου δὲν σὲ δέρνει ἡ τρικυμία.

Τίποτε πλέον τ' ὄνειρο τοῦ κόσμου, — ὄνειρο πλάνο, —
Τίποτε πλέον 'ε τὰ μάτια σου δὲν θὰ τὸ ξαναφέψῃ,
Ψυχὴ, ν' ἀπλώσῃ δὲν μπορεῖ πλέον σ' ἐσένα ἐπάνω
'Η Μοῖρα σιούρεντο χέρι.

 Ἡ θεία τοῦ Παντός δικαιοσύνη,
'Η ὀλάργυρην, τὴν ἀφοαστην ἀνάπαυσι σοῦ δίνει,
 Γιατὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τὴν μακρονῆ
'Οποῦ ξεχώρισε Ψυχὴ λευκὴ 'σα' Γαλαξίας
 'Απ' τὴν γαλάνην τῆς μυστικῆς,
'Αδολη, πάναγην ἔζησες, ἐλαμψες, μοσχομύρισες.

Γι' αὐτὸ μέσον 'ε τὴν γαλάνην τὴν παντοτεινή,
Μέσον 'ε τὴν ἀσάλευτη γαλάνην ἐγγύοισες!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΔΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

'Αγρυπνοῖς τῇ καρδιῇ X.

Ἐγειρε κάπην κατανήν, ὁρθαλμούς γλαυκούς,
πρόσωπον βοδέγχρουν καὶ τὸ δέρμα τῆς εἶναι ἀπαλὸν
ὡς χροῦς βοδακίνου, διαφανὲς καὶ ἀδρὸν ὡς ἡ ἀτρο-
σφαίρα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσε-
ως. Τὸ γεινὴ τῆς ἀποτελεσμῶν χιματόχρουν χνοιγμα
ἐπὶ τῆς ἀπαλλήνης ὥρατητος τοῦ προσώπου καὶ ὅταν
ἡμικονίγιονται, οἱ ὀδοντες ἀκτινοβολοῦν ἔκλευσος ὡς
γλυκὸς διαγελλῶν μεταξὺ δύο πορφυρῶν νεφελῶν.
 Ολαὶ αἱ ἀναρριπικήσεις τοῦ πάθους, ὅλαι καὶ ἀνυπο-
μονησίαι τοῦ πάθους, ή μέθη ὅλη τῆς ἐγκαταλείψεως
διέρχονται δὲν αὐτῶν. Ω! τι ὡς ἔλεγον, ἐκνέονται
μάνιον νὰ ἀμιλήσωσιν, ἵνα δὲν ἐπάγωνται ἐπ' αὐτῶν τῆς
λέξεις τὸ καθηγον καὶ αἱ ὑποκριτικὲς τῆς κοινωνίας
ὑποχρεωτεῖς. Ήσος ὡς ψάλη τὸ τραγοῦδι τῶν ἐρυ-
θρῶν γειλέων ἐπὶ τῆς κλίμακος τῶν λευκῶν ὁδόντων
καὶ ποιει λύρα οὐράνιος ὡς ἀποδώση τῆς θείας συμ-
φωνίας... Ή ρωνὴ τῆς γίνεται σιγανωτέρα, ὡς ὅταν
ἀκούγει τὶς τούς ἀγγέλους ἐν ὄντειρο, καὶ οἱ μεγάλοι
ὑγροὶ ὁρθαλμοὶ τῆς λαμπτέουσαν ἔκρηκτον δειλίας
γλυκοτάτης, αἰθημοσύνης ἀνεκρόττου. Εγειρε τὴν
νωρελῆ καὶ ἀσφιστὸν χάριν τῆς Λανατολίτιδος καὶ
τὸ αἰθέριον θέλγητον τῆς γυναικὸς τῆς Δάσεως.
Ομιλοῦσα κλίνει δὲν κινήματος χαριεστάτου τὴν
κεφαλὴν καὶ μεθιδεῖ δὲν τὸν ὁρθαλμόν, δὲν τὸν
χειλέων, δὲν ὅλου τοῦ σώματος. Τὴν εἰδὼν σήμερον
κατὰ τὴν ἐμμολάδην πρωτίστην ἐπεριπάτει μεταξὺ^{τὸν}
δύο φύλων, νεανουσα γχραΐ, μὲ ἡμικονίστους τῆς
βλεφαρίδας, ὡς ἵνα δὲν μέσου τοῦ κοινωτοῦ τοῦ πε-
ζοδρομοῦ ἡκαλεύθει τὸ μάγιον τῆς καρδίας τῆς δη-
νειρῶν ἢ κυανόχρους ἐσθῆτας τῆς ἐσκρεπ τὸ πρόσωπόν^{της}
καὶ ἐξάδιπτος δέντρος μὲ τὸ ἐλαφρὸν καὶ νωρελές
βραζίσμα τῆς.

Τὴν συνήντησα εἰς τὸν χρόνον. 'Ανεδύετο ὥραία
ὡς θεά ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ κυανοῦ περικορμίου τῆς
καὶ τὸ λάρυφις τῶν φώτων ἀντηργάχειν εἰς τοὺς ἀρ-
θαλμούς τῆς φλόγας πυρκαϊῶν. Καὶ τὸ καρδία μου
ήρχεται νὰ πάλικη, ἐννέστησεν στὶς ἐμελλή νὰ ἐρεσθῇ,
'Ησέλησεν ν' ἀντιστεθῇ ἀλλὰ τὸ ψήνυχτα τοῦ σι-
θήρου ἡμπορεύειν ἢ ἀντιστεθῆσαι εἰς τὴν ἐλέξιν τοῦ μα-
γνήτου : Εδέθην ὁλόκληρος. Τὴν εἰδα ἔκτοτε σπά-

νίως, πολὺ σπανίως. Παρήλιον ἡμέρατι, ἐδσο-
μάλες καὶ ἡ καρδία μου, ὅσον παρήργητο ὁ καρδίας,
ἐγέρματε περισσότερον ἀπὸ τὴν εικόνα τῆς. "Ω! τί
νύκτες ἔχρυπνοι, τί ἡμέρατις χωρίς κλήτην σκέψην
ἔκτης αὐτῆς ! Τί ἀμείλικτος ἐπιδολή τῆς εἰκόνας,
τίς παρισταταὶ πρὸ ἡμῶν κυρίαρχος, τοῦ ὀνόματος τὸ
τὸ ὄποιον τὰ γεινὴ ψιθυρίζουσιν ἀσυνειδήτως !
Τὴν προσδοκίαν τῆς συναντήσεως εἰς συγκυρίαν
ἐπισκέψωμες ἡ περιπάτου, εἰς τὸ πλαίσιον θεωρείου
Θεάτρου, ἡ ἐν μέσῳ τῆς συντασμαχορίκας χορού^{την}, τοὺς
τοὺς διαφέροντας συνδυασμούς, τὰς ἀπετητῆς
ἴλιπλας, τὰς αἰρηνῆς ἀπογοητεύσεις, ὅλας τὰς
εὐτυχίας καὶ ὅλας τὰς πικρίας, ὅλα, ὅλα τὰς
κύρισκας, ὅλα τὰς ησθάνηγνης.

Καὶ ἀντεπαρήλθε πρὸ δύον κατῆν χωρίς νὰ ἐν-
νοήσῃ τίποτε. Επέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν λύπην
μου χωρίς νὰ τὴν ὑποπτεύῃ, σκληρά καὶ ἀμεί-
λικτος ἐσχάνεις τὴν καρδίαν. Η ἐποίησεν τὴν τῆς
έξερμοστηγή τὴν πόστιν της καὶ τὴν ἐποίησεν τὸ
τικός θυμος ἐξέπνευεν ἐναγωνίως.

Ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸν χρόνον, ἐκράτει πλήθις
ἀνθεών καὶ μοῦ εἶπε φίλομελής : « Εὖν δὲν ἡτο
πολὺ ἀσήμαντον τὸ δέρμον. Οὐδὲ σᾶς προσέφερε κατὰ
τὸ ἀνθεό ». Δὲν εἰδεύρει δὲν τὸ πτωχὸν ἀνθος, τὸ
ἐποίησεν προσερέθην σύτως εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς θυ-
ρας ὑπάρχει ἀκόμη, μαρκαριμένον καὶ ἀστρον μετα-
ξὺ τῶν σελίδων τοῦ βιδίλιου, ζητῶνταν καὶ εὐδεσ-
εις τὸ βάθος τῆς καρδίας μου. Ενθυμεῖται καὶ τὸ
δεῖρον τῆς : Γνωρίζει δὲν ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ
χοροῦ μοῦ ἐδωκεν ἐν ἀνθος; Εἰδεύρει... "Ογ! δὲν
εἰδεύρει, δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε.

Τὶ εἰμια λοιπὸν οἱ ἀνθρώποι καὶ πρὸς τὶς ἡ ζωὴ,
ὅσον ὁρκοῦν δύο λαμπτροὶ ὁλοκλήραροι ὁρθαλμοί
καὶ λευκόχρουν πρόσωπον μὲ ἐρυθρὰ χειλη, διὰ νὰ
μᾶς κάμη, νὰ λησμονήσωμεν ποσὶς εἰμεθα, τὶ κά-
μανεμεν, νὰ μᾶς κάμη, νὰ λησμονήσωμεν διάκας μᾶς
τὰς σκέψεις καὶ διάκας τὰς φίλοδεξίας : "Ω! τὴν ψυ-
χὴν μου καὶ δέ, τὶς ἔγω εἰς τὴν ψυχὴν μου, θά τὰ
εδίδει δὲν αὐτήν. Τὰ προσφιλέστερά μου ἔνειρά τὰ
θυμικά χειρὶν αὐτῆς. Τὰς ἀναμνήσεις μου τὰς

άκριστέρχει τὰς καταθέτου εἰς τοὺς πόδες της! Καὶ ποίκιλλα; Ἀπὸ ποσοῦ ἔρχεται; Μὲ γνωρίζει καν: Τὴν γνωρίζει;

Καὶ διατί δὲν τῆς ὀμιλήσα; Διατί δὲν ἀρχεια τὴν κραυγὴν τῆς ἀγάπης, τὴν κραυγὴν τοῦ πάθους νὰ διαφύγῃ τὸ στήθος μου: Εἰξέφω καὶ ἐγώ;

Καὶ ἔγραψα τὴν σελίδα αὐτὴν ἀλλὰ πρὸς τί: Θὰ στραφῇ νὰ μὲ τοῦ καν: Θὰ ἔσκασει συμβοῦντας νὰ βαδίζῃ ἀσυνειδήτως καὶ ἀναγνωρίσουσα τὰς σελίδας αὐτας, πλήρεις ἀπὸ τὴν ἀναμνησίν της, θὰ εἴπῃ: Ποιά νὰ είναι αὐτή—καὶ δὲν θὰ ἔννοησῃ.

Τετάρτη.

GEORGES BOURDON

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλοθογικά

Ἐξεδόθη γερμανική μεταρράφωσις τῆς Αθηναϊκής Πολιτείκης τοῦ Λειτούργου Franz Poland.

Ἐπιστημονικά

Ἐπὶ τῷ 300 ἐπετεῖῳ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μικροσκοπίου οὐ γενινὴ τὸν προσεγγί Λύγουστον ἔκθεσις ἐν Ἀγριερστη εργοστάτης διεθνῆ χρεκτήρα.

Καλλιτεχνικά

Εἰς πανγγυρισμὸν τῆς ἑδονῆς καντακετηρίδος τοῦ Βίργονθ ὁ διάσημος πρωτοπορούχος Φελίκες Λεμπαχ φιλοτεχνεῖ τὴν εἰκόνα κύτου καὶ ἐντολὴν τῆς Βερολίναικής Ιατρικῆς Ἐταιρίας.

Ἄγνωλος ἡ λέπτηστή γραφή τηρῶν τὴν ἀνθυμίαν ἐδηλώσειν διτὶ προσθέσει: 80 γιλιάδες λίρας στερλίνικες πρὸς ἀνδρεστινούς καλλιτεχνικὲς πινακοθήκης ἐν Süd Kensington, ἢν η κυνηγητικὴ διορθὴ τὸ καταλλήλον πρὸς τοῦτο γηρέσθον.

— Τὸν προσεγγί Τούνιον θὰ γεινῃ ἐν Κροκοδαΐᾳ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις βιτιδίων. Μέχρι τοῦτο προστηγήτην ὑπὲρ τὸ 1000 ἡμισίου, ὥν τινα βαρυτιστάτα.

Θεατρικά

Ο Λαυρείντιος Βάζρετ, ὁ μετὰ τὸν Βοό ἐπιφραστήτας τοῦ Αμερικανὸν ἰδούποιῶν, τὸν πρωταγωνιστούντον τὸν παικτή τοιχίων διαμάχης, ἐπέθηκεν ἐγγόνιας ἐν Νέα Υόρκῃ ἐν συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ο Βάζρετ ἦτο δῆ ἑτον καὶ ἀνήλικον ἐπὶ σκηνῆς δεκαπεντατέτη.

Ηαυτοῖα

Νέος κύπερος κατορθώκες θρόνος, κατὰ διαταγὴν τοῦ Λύγουρατος Γουλιέλμου, ἐστῆθη ἐν τῇ Λευκῇ Αίθουσῃ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Βασιλικοῦ Πλατύτου, ὅπου κατὰ τὸ παρελθόν ἐτοι εστῆθη καὶ νεος βασιλικὸς θρόνος. Ο κύπερος κατορθώκες θρόνος ἐφιστεγγήθη κατὰ σγέδιον τοῦ καθηγητοῦ Δεπλέρ.

— Συνέστη ἐν Παρίσιοις ἐπιτροπὴ σκιπῶν ἔγουσαν τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἐκκοστῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως τοῦ Πάπα Ιων. Μελετάτη δὲ καὶ ἡ θεοτικὴ μηνάμεσον ἐν τῇ γενεθλίᾳ κύτου Siniaglia.

— Οἱ Κατερίνη τοῦ Λαυρείνιου ἀρχαὶ καὶ περισσευκα κατὰ τὸ λήξαν ἔτος Η ἐκτομολυσία λισῶν στερλίνικῶν εἰς τὴν μετοχικὴν ἐταίριαν εἰς τὸν κυρικοῦσι.

— Διὰ τὴν ἐν Χαροκόπειον παγκόσμιον "Ἐκθεσιν συνέστη" Ἐπιτίμος ἐπιτρόπη ἐκ κυριῶν, τῆς ὑποκαὶ μετέρη εἰναι, πλὴν ἀλλοι, τὸ Βαττίλισσα, τῆς Ἀγγλίας τὴν ποιητικήν τῆς Οὐαλλίας, τὴν ποιητὴν μετοκητικήν Εὐγενίαν, καὶ τὴν κυρία Στέλλαν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Φιλτατεῖ γιλιτ τῆς Εστίας, ὑπὸ σίναδηποτε ἐξηγητῶν ιδεκήν μας, δι' ἣν ἄλλως εἶμεθα ἀκατίλλητοι, μᾶς ἀπαλλάξτεις ἡ ἐξῆς περικοπή, ληφθεῖσα εἶς ἐπιστολῆς κύτου τοῦ κ. Ψυχαρηῆ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Εστίας: "...Ο τύπος Ζούλια είναι ὁ μόνος ὄρθις. Ὁποιος λέει ζήλια, ἐξ εἰναι καὶ βαρικάρης, τύμαθε ὑπὸ κανένα δίσκαλο. Νὰ τὸ ξετάστε τὸ ποδικό,— γιατὶ ἀξίζει,—νὰ πάρετε ἔννυν ἔννυν ἐκείνους ποὺ τὸ συνηθίζουν καὶ θὰ διῆτε ποὺς είναι δισκαλισμός. Ἔνας ποὺ γνει τὰ λογικα του, δὲ ζηλεύει, ζουλεύει, είναι ζουλιάρης, ἔχει ζουλιά. Κι ὁ δισκαλος, ζημιά ζουλέληγε τὰ πιστά του, δὲ ζουλέληγε μὲ νο. Είναι καὶ πολύτιμος τύπος, γιατὶ βλέπουμε ποὺ καὶ τὸ η ἔγινε ον, κι δή μάνο τὸ ν' νὰ καταστέψουμε τώρα τὴν ιστορική γραμματική καὶ νὰ βγάλουμε τὸ ον, δὲ γινεται. Θὰ καθῆ ὁ κόσμος. 'Ο Κοστής συνηθίζει τὰ τέτοια' ἔμεις στήμερα ποέπει νὰ ζεστυνθήσουμε τὸν Κοστή. Μὰ δὲ μὲ σινεται καὶ νὰ είναι τόσο τὸ κακό. Τοίους Ζουλιάδεν τὸ γνωρίζω καὶ νὰ είστε βέβαιος ποὺ θὰ τὸ μεταχειρίζουνται πολὺ λιγοι. Είναι — δισκαλισμός. Να! δισκαλισμός. 'Ο λαβὸς ζέρει μένο διὸ τὸ τύπους' η Τζούλια η Ζουλή—ζε. Αρτή η Ζουλιά ποὺ λέτε μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ιταλία είναι η Κιουλία, 'Όλος ο κόσμος θὰ τὸ προσέρθησική Τζούλια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προσέρθησική τοῦ. Πιὸ νὰ πη τὸ ζ, πρέπει νέρη ο καρπὸς Julie τὸ Παρίσι. 'Άρχε είναι τὸ -α στὴ μέση—Ζουλία, έχει ιταλικὸ πασσαπόρτι τὸ κοριτσί. 'Ο δισκαλος ούμως δὲν καγκαρᾶ καὶ δὲν καταδέγεται τὸ τζ, δὲν τολμᾶ νὰ τάλλαξῃ θλους διόλου' τὸ μεσοπτεινες Ζουλιά. 'Ετσι μπορεῖ νὰ μοιχεύῃ καὶ μὲ τὴ δικῆ μας τὴ ζουλιά. Μὰ καὶ νὰ μοιχεύῃ δὲν πειράζει. Τὸ τζοὺ καὶ μὲ τὰ γκλακιά Jalouzie θὰ πη ζουλιά, θὰ πη καρκονί μην amour sans jalouzie, π.γ., μπορεῖ κανένας νὰ τὸ καταλάβῃ όποις θίλει. Constance είναι κοινή, είναι καὶ κυρίο δύομας γυναίκας καὶ πολιτείας, Constanza. Ήσσος ούμως θὰ συλλογιστῇ νὰ μὴ βάλῃ τίτλο Jalouzie η Constance. Κανενάς. Μπορούμε καὶ μεις νέογνωμες τὴν ζουλιά διποὺ τὴ λέση. Μάλιστα νὰ σᾶς ποὺ τὴν κατέβαινα, δὲ βλέπω, δὲν ζεωπ πῶς είναι δύνατο νὰ προετηγήθῃ ἔμεις συνηθίζουμε πάνυτος τὰ κυριά δύομάτα μὲ τὸ κόσμο. Γιὰ νὰ είναι η Κιουλία, ἐπρέπει νέρη καὶ η μπορεῖ. 'Ετσι βάζουμε ζημιά Ζουλιά, πολὺ πὰ ησυχη παρέν, ἐπρέπει νὰ βάλουμε Constance γκλακιά.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ποιοι εἰλαττόματα συγκαρούτε;

Ποιοι δεοπανύεται ο ίδιος;

Φῶς ή μάτιος;

Ποιοι ἐγκροτούνται οι μᾶλλον ἐπικίνδυνοι;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

'Ερ. Ποιάς ἐλευθερίας είναι μαστή;

'Ατ. 'Η ἐλευθερία μερικῶν κατὰ τὴν ἐλευθερίας τῶν άλλων.'

'Ερ. Τι διαχειρεῖται ὁ ὑπερέργων ἀπὸ τὸν μάτιον;

'Ατ. 'Ο ὑπερέργων δύναται νὰ μὴ είναι ματαίος—ο ματαίος δὲν δύναται νὰ μὴ είναι ὑπερέργων. Ρήγας.

'Ερ. Ποιάς είναι η γάλακτος λέξις;

'Ατ. Μητέρη!

'Ερ. Δάκρυα η μειδιάκια;

'Ατ. Κατὰ τὸ ματί πολλούζει—κατὰ τὸ πόνια πολὺ γιάζει.

'Ερ. Διατί αἱ ζευπναὶ γυναίκες χάραποῦν τὸν θηνόν.

'Ατ. Διὰ τὸ μηγεὶς πάνηται μετατρέπει. Μετατρέπει.